Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Racine, J.; af J. Racine ; Oversat af Johan Storm Munch.
Titel | Title:	Athalia : Sørgespil med Chor
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Christiania : trykt hos Jacob Lejmann, 1818
Fysiske størrelse | Physical extent:	120 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

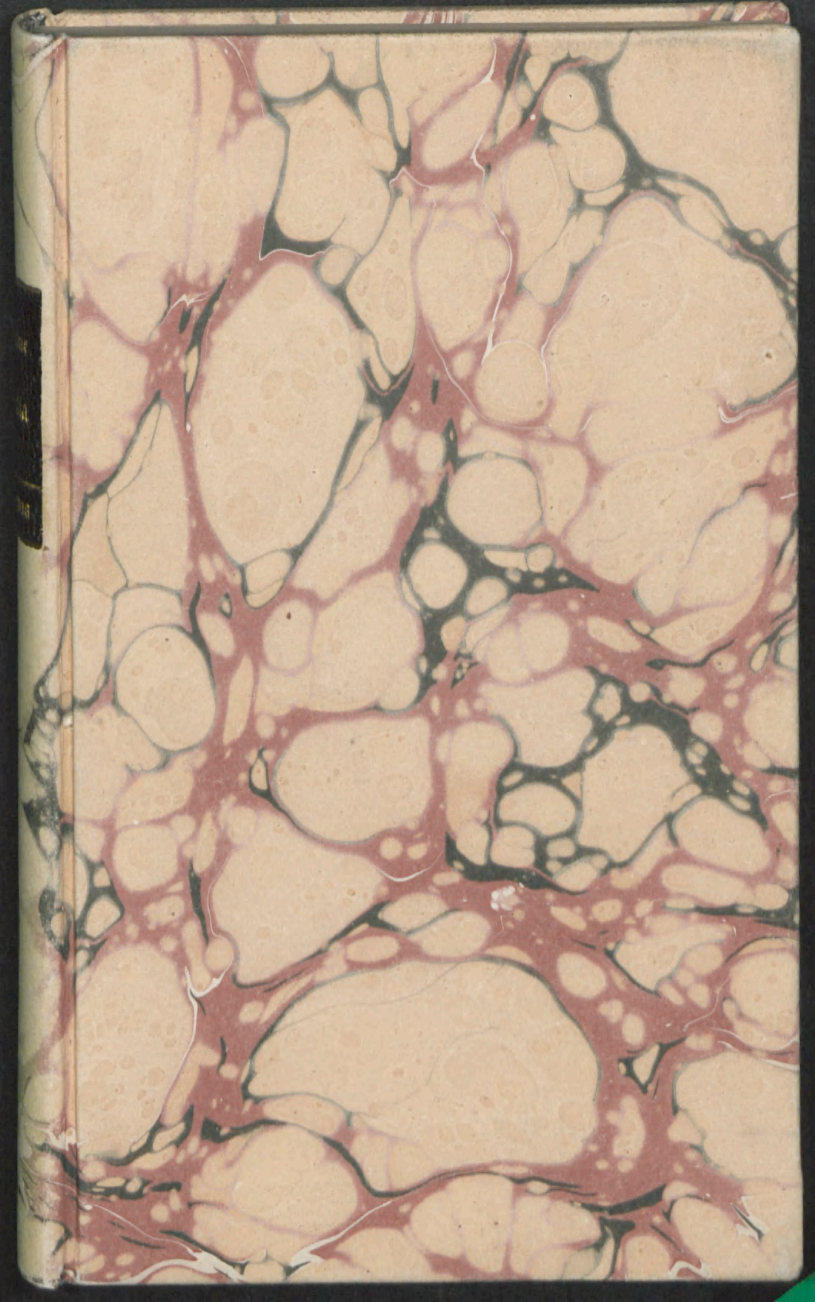

56 · 301 · 8°

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

1 1 56 0 8 019433

+ Rex

56 · 301 - 8°

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

1 1 56 0 8 019433

+ Rex

BENT ANDREE

Racine Alfalia mus. of Munch. 1818.

BENT ANDREE

Racine Athalie imp. at Munch. 1818.

Athalia

Sørgespil med Chor

af

J. Racine.

Oversat
af
Johan Storm Munch,
Slotspræst til Aggershuus og Sognepræst til Ager.

Christiania, 1818.
Trykt hos Jacob Lehmann.

6074

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Deres Kongelige Høihed

Joseph Frants Oscar

De forenede Rigers

Kronprinds

underdanigst

tilegnet.

Modtag, o Prinds, med huld og venlig
Mine
En bly og ukjendt Skald,
Som vover her, paa nordisk Viis, at trine
Ind i Din Hal.

Han fandt en Blomst med skjøn og herlig
Krone
I Sydens Laurbær-Lund:
Den har han plantet om i kolden Zone,
Paa Norges Grund.

Og tillidsfuld han drister sig at række
Dig, Oscar, Blomsten hen —
At Stormen ei dens nye Skud skal knække,
Vær Du dens Ven!

Mildt lad den ved Dit Bifaldssmil oplives —
Da, Fyrste, skal Du see:
At Sydens høje Blomsterpragt kan trives
Blandt Nordens Snee.

Athalia.

See den første og anden Kongernes Bog, og i Særdeleshed 2den Bogs 11 Capitel, og Krønikernes 2den Bogs 22 og 23 Capitel.

Personerne.

Joas, Konge i Juda, Ochozias's Søn.
Athalia, Jorams Enke, Dronning.
Joad, ellers Jojada, Ypperstpræst.
Josabet, Joas's Faster, Joad's Hustrue.
Zacharias, Joad's og Josabet's Søn.
Salomith, Zacharias's Søster.
Abner, Krigsoverste.
Azarias, Ismael og tre andre Overster for Præsterne og Leviterne.
Mathan, Baal's Offerpræst.
Nabal, Mathan's Fortrolige.
Agar, Opvarterinde hos Athalia.
Præster og Leviter.
Athalia's Følge.
Joas's Amme.
Chor af unge Piger af Levi Stamme.

Handlingen foregaaer i Jerusalems Tempel i en Hal, som støder til Ypperste-Præstens Værelser.

Første Act.

Første Optrin.

Joad, Abner.

Abner.

Ja, her jeg vil den Evige tilbede!
Med dig, jeg efter Fædres Hoitids-Skik,
Vil helligholde hin saa store Dag
Da Loven blev paa Sinai os given.
Hvor Tiden er forandret! Før, saasnart
Den hellige Basun forkyndte Dagen,
Og Templet var med Krandse festlig smykket,
Udi dets Hal indstrømmede Guds Folk,
Og hver, i Orden ledet frem til Altret,
Bar udi Hænde Aarets nye Frugt,
Og offred Godheds Gud dets første Grøde:

Ei Præsterne forslog' til Ofringen.
En Qvindes Frækhed hemmer denne Fest,
Og har den til en Sørgedag omskiftet.
En liden Skare troe Andægtige
Os minder ikkun svagt om svundne Tider.
De øvrige forglæmme deres Gud,
Ja søge hen i Flokketal til Baal,
Indvies skjændigt i hans Dyrkelse
Og spotte ham, som deres Fædre tilbad'.
Ja, jeg tilstaaer det her, jeg frygter at
Athalia dig slider bort fra Altret,
Afkaster Masken af en tvungen Høiagt
Og lædsker grumt paa dig sin Hævnetørst.

Joad.

Hvi just idag saa mørk en Anelse?

Abner.

Du troer du kan ustraffet Retfærd øve?
Viid, alt forlængst hun hader denne Fasthed
Som giver selv din høie Stilling Glands.
Din Kiærlighed for vore Fædres Tro
Betragter hun forlængst som Oprørsaand,
Og avindsyg paa hver Fortjeneste
Hun Josabet, din ædle Hustrue, hader.
Har Joas arvet Arons Præstedom

Er Josabet vor sidste Konges Søster.
Nu Mathan, Præsten, den Forræder, som
Meer ond end Dronningen, er hendes Raad,
Han som menederſk svigtede vor Tro
Og nu forfølger Dyden hvor den findes!
Ei nok at han i fremmed Præstedragt,
Skiondt fød Levit, fræk ofrer nu til Baal,
Vort Tempel vil han styrte, ja om muligt,
Tilintetgjøre Gud, som han forlod.
For dig at fælde han anvender alt.
See! snart beklager, stundom roser dig
Den Falſke, under hykkelſk Venskabs Skin,
Og derved sminkende sin sorte Galde,
Nu frygtelig for Dronningen dig maler,
Nu, da han mærker hendes hede Guldtorst,
Faaer hende til at troe, du holder skjult'
Kong Davids Skatte, kjendte kun af dig.
Kort: i de sidste Dage synes mig
Den stolte Dronning nedsænkt udi Sorg.
Igaar, da jeg gav Agt paa hende, saae jeg
Hun sendte Tigerblik mod Herrens Tempel,
Som om, dybt i dets Indre, Gud har skjult
En Hævner, væbnet alt til hendes Straf.
Troe mig, det sikkert er at hendes Vrede
Er færdig at udbryde over dig,

Og Jesabels blodstænkte Datter vil
Anfalde Gud selv i hans Helligdom.

Joad.

Han, som kan tæmme de oprørte Bølger,
Kan standse de Ugudeliges Raad;
Med Ærefrygt hans Villie undergiven,
Jeg frygter Gud og har ei anden Frygt.
Imidlertid erkjender jeg med Tak
Det Venskab, som med Faren mig advarer.
Jeg seer, at Uretfærd dig saarer, og
Du har endnu et israelitisk Hjerte,
Gud være lovet! men hin tause Harme,
Og denne stille Dyd er den dig nok?
Tro uden Gjerning er vel den oprigtig?
Alt otte Aar har nu en fremmed Qvinde
Ført Davids skjændigen tilrante Scepter,
Har badet sig i vore Kongers Blod,
Ustraffet myrdet sine Børneborn
Og hæver nu sin Arm mod Herren selv!
Og du, en af det svage Riges Støtter,
Af Josaphat, udi hans Leir, opdragen,
Som under Sonnen førte an vor Hær
Og satte Mod i vort nedtrykte Folk,
Da Ochozias's pludselige Fald
Adspredte al hans Leir ved Jehu's Komme —

Du frygter Gud? hans Sandhed rører dig?
Vel, hør da Herrens Ord igjennem mig:
"Du roser Dig af Iver for min Lov,
Og vil mig ære ved ufrugtbart Løfte?
Hvad Frugt har jeg af eders Ofringer?
Har jeg fornøden Offerdyrets Blod?
Hør, eders Kongers Blod mod Himlen raaber!
Bryd' eders Pagt med Uretfærdighed!
Midt af mit Folk Misgjerningen udrydder,
Og kommer saa at ofre paa mit Alter!"

Abner.

Sig, hvad formaaer jeg blandt et slappet Folk?
Svag er Benjamin, Juda lastefuld!
Den Dag, som deres Kongeætt udslukte,
Har udslukt sidste Gnist af forbums Mod.
Gud selv, saa sige de, har os forladt:
Han som forsvared' for sit eget Folk,
Ei agter nu at det er traadt i Støvet,
Og er nu træt af at miskunde sig.
Man seer ei meer hans frygtelige Arm
At gjøre Under til vor Uvens Skræk,
Ei meer ved Pagtens Ark han svarer os.

Joad.

Var nogen Tid meer frugtbar paa Mirakler?
Naar viste Gud meer klarligen sin Magt?
Vil du da stedse lukke dine Øine
O haarde Folk! skal Herrens store Ting
Kun naae dit Øre, men dit Hjerte ei?
Maae jeg da, Abner, maae jeg minde dig
Om vore Dages høie Underværker?
Om Israels Tyranners dybe Fald
Og Herrens Trofastihed udi hans Trudsler:
Den grumme Achab styrtet, og hans Blod
Besudlende den Jord han havde ranet:
Nu, Jesabel paa samme Plet opofret,
Traadt under Fødderne af vilden Ganger,
Saa Hundene opslikked' hendes Blod
Og sønderfled' de ækle Lemmer; atter
Hin Skare Baal's Propheter gjort' til Skamme,
Da Ild nedfaldt fra Himmelen paa Altret,
Og Elementerne adlød Elias
Saa Himmelen blev lukt og kobberhaard
Da Jorden tre Aar uden Regn og Dug;
De Døde vakte ved Elisa's Stemme —
Erkjend af disse talende Bevis
En Gud som er idag, hvad han var fordum:
Naar ham behager viser han sin Magt
Og aldrig glæmmer han sit eget Folk.

Abner.

Hvor er den Hæder, som forjættet David,
Blev atter lovet Salomon, hans Søn?
Vi haabed', ak! af denne Lykke-Æt
En talrig Slægt af Kongen skulde spire,
Og over hver en Stamme, hvert et Folk
Een blandt dem skulde svinge Herskerstaven,
Forjage Krig og Tvedragt over alt,
Og ved sin Fod see alle Jordens Konger.

Joad.

Om Guds Forjættelser mistvivler du?

Abner.

Hvor finde vi hin Konge, Davids Søn?
Kan Himlen selv det faldne Træ oplive
Som er udtorret lige til dets Rod?
Athalia har Barnet qvalt i Vuggen:
Gaae Døde atter frem af Gravene?
O, dersom hendes Grumhed skuffet var!
Og af vort Kongeblod en Draabe sparet — —

Joad.

Nu vel, hvad da?

Abner.

O hvilken Dag for mig!
Hvor skulde jeg erkjende glad min Konge!
Hver Stamme vilde falde ham til Fod — —
Dog bort med hin forfængelige Tanke!
Kong Ochozias med hans Sønner var
Jo hine store Kongers sidste Ætmand?
For Jehu's Piil jeg Faderen saae falde,
Du Sønnerne af Moderen at myrdes.

Joad.

Ei mere nu! naar Solen har idag
Den tredie Deel lagt af sin Vei tilbage,
Og naar den tredie Stund til Bønnen kalder,
Kom her igjen med samme Sind som nu!
Gud kunde vel dig vise naaderig
At han er trofast, i hans Mund ei Svig. —
Farvel! jeg maae til Festen mig berede,
Thi see, dens Morgen lyser allerede.

Abner.

Om hvilken Herrens Naade taler Du? —
Dog hist den ædle Josabet sig nærmer:
Jeg mig forener med den fromme Skare,
Som Festens store Høitid samler her.

Andet Optrin.

Joad, Josabet.

Joad.

Fuldendt er Tiden, nu jeg tale maae:
Dit lykkelige Rov kan meer ei dølges.
Guds Fiender tør frækt hovmode sig,
Misbruge mod ham selv vor dybe Taushed,
Og alt for længe spotte med hans Løvter.
Ja, Dronningen forvoven ved sit Held,
Den skjændige! vil selv paa Herrens Alter
Frembære Røgelse for hendes Afgud!
Han staae da frem, den unge Konge, som
Du redded' og opdrog ved Herrens Bistand!
Han vil faae vore store Fyrsters Mod,
Som hans Forstand alt overgaaer hans Alder.
Men før jeg hans Bestemmelse forkynder,
For Herrens Aasyn jeg fremstiller ham,
Forsamler strax Leviterne, og derpaa
Erklærer ham for Thronens rette Arving.

Josabet.

Veed han alt nu sit Navn og høie Kald?

Joad.

End heder han Elias kun og troer sig
Et Stakkels Barn, forladt i spæde Aar,
Som jeg af Medynk stod i Faders Sted.

Josabet.

Ak! hvilken Fare frelste jeg ham af,
Og hvilken Fare gaaer han nu imøde!

Joad.

Begynder alt din Tro at vorde svag?

Josabet.

Djn Viisdom overlader jeg mig; fra
Den Dag jeg rædded' dette Barn fra Døden,
Jeg lagde heelt hans Skjæbne i din Haand;
Ja, frygtende min alt for store Ømhed,
Undgaaer jeg ham saameget som jeg kan,
At ei utidig Svaghed røbe skal
Ved mine Taarer det som vi kun veed.
Især jeg troet har at burde ofre
Til Bøn og Taarer disse trende Dogn.
Tillad mig dog endnu idag at spørge:
Hvem kan Du stole paa i denne Sag?
Den kjække Abner, vil han os forsvare?
Har han sin Konge svoret Troskabs Eed?

Joad.

Endskjøndt man skole kan paa Abners Troskab,
Veed han endnu ei om vi har en Konge.

Josabet.

Men hvem betroer du Joas's Varetægt?
Skal Obed, Amnon have denne Post?
Den Godhed, som min Fader viste dem — —

Joad.

De have solgt sig til Athalia.

Josabet.

Hvem kan du da modsætte hendes Livvagt?

Joad.

Som jeg har sagt dig, Præster og Leviter.

Josabet.

Jeg veed du har i Stilhed dem forsamlet
Og end fordoblet deres Antal, at
De elske dig og afskye Dronningen,
Samt at en hellig Eed dem binder forud
Til denne Davids Søn som de forvente.
Men skjøndt de brænde af en ædel Ild
Kan ene de forsvare deres Konge?

Er deres Iver nok til dette Værk?
Vil ei Athalia, saasnart det rygtes:
En Søn af Ochozias skjules her,
Forsamle sine vilde Krigerskarer,
Omringe Templet, sprænge Portene?
Hvad kan mod dem vel Præsterne udrette,
De, som nedknælende for Himlens Gud,
Kan sukke kun og bede for vor Brode,
Kun har udgydet Offerdyrets Blod?
Maaskee i deres Arme Joas myrdet — —

Joad.

Og Gud, som strider for os, glæmmer du?
Gud, som beskytter den forladte Uskyld
Og udi Svaghed lader see sin Kraft,
Tyrannen styrter, og som fra sit Folk
Svor at udrydde Jesabel og Achab;
Som ramte Joram, deres Datters Mand,
Og paa hans Søn har hjemsøgt deres Æt:
Gud, som hin onde Slægt udrydder vist,
Skjønd han en Stund opholder Hævnens Glavind.

Josabet.

Just denne svare Straffedom jeg frygter
For min ulykkelige Broderson.
Hvem veed om han, i deres Synd indviklet,

Blev ei med dem i Fødselen fordømt?
Om Gud ham skiller fra en syndig Slægt,
Og for Kong Davids Skyld beteer ham Naade?
Den Rædselsstund, da Himlen gav mig ham,
Staaer stedse malet for min bange Sjel!
Trindt om mig saae jeg dræbte Fyrstesønner:
Med Dolk i Haand den grumme Dronning selv
Til Blodbad bidsed' sine vilde Bødler,
Og fulgte hvert et Stød med graadigt Blik.
Man troede Joas død. End synes mig
At see hans Amme, den fortvivlede,
Som var nedsjunken Morderne til Fod,
Og holdt, hendaanet, Glutten mod sit Hjerte.
Jeg tog ham blodig ud: en Taarestrøm
Fra disse Øine gav ham Liv tilbage:
Maaskee af Frygt, maaskee i barnlig Ukyld
Han slynged' om min Hals de Arme smaae —
O Gud, gjør ei min Kjærlighed til Skamme
For sidste, spæde Skud af Davids Stamme!
Opdragen i dit Huus, udi din Frygt
Paa dig som Fader, see! han stoler trygt.
Nu Kampen nærmer sig mod Ondskabs Vælde,
Tilgiv, o Gud, de Taarer jeg mon' fælde!
Hvis udi Farens Stund min Tro er svag,
Hvis Kjød og Blod forvilder sig idag,

Straf mig, o Gud, men ikke i din Vrede!
Om ham, vort Haab, din Almagt kjærlig frede!

Joad.

Din Taare, Josabet, er ei strafværdig;
Kun stol paa Gud og paa hans Faderhjelp:
Ei han hjemsøger i sin Vrede blind
Paa en retfærdig Søn hans Fædres Ondskab.
Enhver retsindig af Guds eget Folk
Vil denne Dag sin Pagt med ham fornye,
Thi, mærk, saa høit som Davids Æt er elsket,
Er Jesabels den grumme Datter hadet.
Joas vil røre ved sin ædle Ukyld,
Ved dette Gjenskin fra hans Stammes Glands;
Gud vil os styrke ved sit Kraftens Ord
Og i sit Tempel tale til hvert Hjerte.
To vantroe Konger har ham længe trodset,
En Konge nu paa Tronen hæves maae,
Som mindes vil, at til Forfædres Rang
Gud lod ham stige ved hans Præsters Hænder,
Drog ham ved deres Haand fra Gravens Mulm
Og atter tændte Davids slukte Fakkel.

O Gud! hvis han, forglømmende sin Æt,
Ei stedse vandre vil udi din Ret,
Forkast ham da, og lad ham bradt forsvinde
Som Blomsten aandes hen af hede Vinde!

Men hvis han lydig imod dine Bud
Er dig et nyttigt Redskab, store Gud,
Da lad ham arve Davids Kongeverde!
Forleen mig Kraft hans Fiender at fælde!
Forstyr den grumme Dronnings lumske Raad!
Naar hun og Mathan rase frem til Daad,
Lad Frækheds Aand til Undergang dem lede,
Den Aand, som monne Konger Fald berede!
(til Josabet.)
Jeg ile maae; Farvel! Hist dine Børn
Indfinde sig med Levi fromme Døttre.
(han gaaer.)

Tredie Optrin.

Josabet, Zacharias, Salomith og Choret.

Josabet.

Min kjære Søn ophold dig ikke her,
Men iil at gaae din Fader nu tilhaande.
(til Choret.)
Ukyldige og fromme Levi Døttre,
Udi hvis unge Hjerte Herren boer,

Som kommer for at dele mine Sukke,
I elskte Børn, som lindre huldt min Kummer,
Ja, disse Krandse, som I bundet har,
De onskod' fordum vore glade Fester,
Men ak! i denne Skændselsfulde Sorgens Tid
Hvad sommer bedre nu end vore Taarer?
Den hellige Basun jeg hører alt
Og snart vil Templets Indgang aabnes, derfor
Imedens jeg bereder mig til Toget,
Lovsynger fromt den Gud I søge her!

(hun gaaer.)

Fjerde Optrin.

Choret.

Det hele Chor (synger.)

Al Verden vidner om hans Herlighed:
Tilbeder ham vor Gud!
Han Herren er fra Evighed:
Lovsynger Gud!

Een Stemme.

Omsonst den Uretfærdige vil bøie
Vort Hjerte fra den Herre at ophøje —
Hans Navn skal aldrig slettes ud:
Hver Dag derom mon' Vidne bære:
Al Verden jubler til hans Ære:
Lovsynger Gud!

Det hele Chor.

Al Verden vidner om hans Ære;
Lovsynger Gud!

Een Stemme.

Han smykker huldt de Blomster smaae:
Han vinker — og det tørre Straae
Maae gyldne Frugter bære.
Han giver Regn og frugtbar Tid,
Den Herre blid!
Hans Navn hoilovet være!

En anden.

Den skjønne Sol fremstraaler paa hans Bud.
Og Lyset strømmer fra ham ud;
Men herligst vidner dog hans Guddomsord:
At han er Herren evig god og stor.

En anden.

Du Sinai et Minde være
Om hin saa store Høitids Dag,
Da under Flammers høie Brag
Gud aabenbarede sin Ære!
Skal Jordens sidste Morgen gryde?
Mon Herren straffende nedsvæver
Med Lyn fra Vredens sorte Sky?
Basunens Klang i Luft sig hæver:
Bjerget bæver:
Bebude de høie og rullende Skrald
Naturens Fald?

En anden.

Nei, Herren kjerlig aabenbarer
Sit Sandhedslys i Ordets Bud:
Af Israels lykkelige Skarer
Han elskes vil, vor Gud.

Det hele Chor.

Lovsynger ham, Algodheds Gud,
Der gav os Sandheds klare Bud!
Hvor saligt er det dog at være
Opofret ene til hans Ære!

Een Stemme.

Han vore Fædres Lænker brød;
Gav dem i Ørken Manna sød:
Hans Godhed varer i al Evighed,
Og kun han fordrer: Stovets Kjærlighed.

Det hele Chor.

Med festlig Jubel bryder ud:
Hoilovet være han, Algodheds Gud!

Den samme Stemme.

Han deelte Havet med sin Arm
Gav Lædskedrik af Klippens Barm;
Hans Godhed varer i al Evighed,
Og kun han fordrer: Stovets Kjærlighed.

Choret.

Hvor saligt er det dog at være,
Opofret ene til hans Ære!

En anden Stemme.

I, som en Trældomsfrygt kun kjende
Og trætte Guds Langmodighed!
Kan ei hans Fadergodhed tænde
I eders Hjerte Kjærlighed?

Saa kjærlig mild han eder vinker!
Vor Fader! see, der er hans Navn;
End Ordets lyse Stjerne blinker
Og leder eder til hans Favn.

Det hele Chor.

Ja, det er Salighed at være
Opofret ene til hans Ære!
Han gav os Sandheds Faderbud —
Lovsynger ham, Algodheds Gud!

Anden Act.

Første Optrin.

Josabet, Salomith og Choret.

Josabet.

Nu, mine Dottre, standser eders Lovsang!
See, Bonnens store Time kalder os;
I følge mig til Dagens Festlighed,
Og lader os for Herrens Aasyn træde!

Andet Optrin.

Zacharias, Josabet, Salomith og Choret.

Josabet.

Hvad seer jeg? Søn, hvi kommer du tilbage?
Hvi iler du saa bleg og aandelos?

Zacharias.

O Moder!

Josabet.

Hvad?

Zacharias.

Vanhelliget er Templet!

Josabet.

Hvad siger Du?

Zacharias.

Forladt er Herrens Alter!

Josabet.

Jeg skjælver — skynd dig at oplyse mig!

Zacharias.

Ifolge Loven havde alt min Fader
Frembaaret ham, der kjærlig føder os,
De første Brød af Aarets nye Grøde,
Og ofrede til Fredens Gud paa Altret
Af Offerdyrets Fedme; ung Elias
Stod ved hans Side og gik ham tilhaande,
Som ogsaa jeg, i hviden Linnedkjortel,

Og medens Præsterne bestænkede
Med Dyrets Blod Forsamlingen og Altret,
En blandet Mumlen høres, som tildrog
Sig Folkets Øine og Opmærksomhed;
En Qvinde — tør man nævne hende her?
En Qvinde — ja, Athalia det var;

Josabet.

Gud!

Zacharias.

I en Side-Hal, bestemt for Mænd,
Den Stolte triner ind med hævet Pande
Og er i Færd med frøk at overskride
De Skranker som for Præsterne kun aabnes.
Til alle Sider flyer det bange Folk:
Min Fader — o, hvor glødede hans Øie!
For Pharao var Moses ei saa rædsom —
Bort, Dronning, raabte han, fra dette Sted,
Hvorfra dit Kjøn, din Ondskab dig forviser!
Vil du vel trodse Herrens Majestæt?
Da aabned' hun, med vilde Blik paa ham,
Alt Munden, vist nok til Bespottelse, —
Jeg veed ei, om det Herrens Engel var,
Der stod for hende med et Flamme-Sværd,
Men Tungen stivned bradt hendes Mund

Og hendes Frækhed var tilintetgjort;
Hun mægted' ei at vende Øiet bort,
Der hvilede især paa ung Elias.

Josabet.

Er det vel mueligt, har hun seet ham?

Zacharias.

Ja, begge to vi saae den grumme Dronning
Med lige stor Forskrækkelse og Afskye,
Men Præsterne omringed' os og førte
Os hastig ud. Jeg veed ei meer, men ilte
Dig at berette dette fæle Optrin.

Josabet.

Ak! hun vil rive ham af vore Arme!
Og det er ene ham hun søger her.
Skal han, der kostet har saa mange Taarer —
Gud! du som seer min Sorg, glæm David ei!

Salomith.

Hvem er det, som dig koster disse Taarer?

Zacharias.

Er ung Elias's Liv i Fare?

Salomith.

Har
Dan kundet vel fortorne Dronningen?

Zacharias.

Hvad? frygter man en faderløs Umyndig?

Josabet.

Der er hun selv! kom, vi maae undgaae hende!

Tredie Optrin.

Athalia, Agar, Abner og Dronningens Følge.

Agar.

Hvi, store Dronning, vil du dvæle her
Hvor alting saarer og opirrer dig?
Lad Præsterne beholde dette Tempel,
Flye denne Tummel, søg udi dit Pallads
At bringe dit oprørte Sind i Ro!

Athalia.

Jeg kan det ei: du seer min Uro og
Min Svaghed! skynd dig og kald Mathan hid!
Maaskee jeg ved hans Hjelp kan atter finde
Den Fred jeg søger men kan ei gjenvinde.

(hun sætter sig.)

Fjerde Optrin.

Athalia, Abner og Dronningens Følge.

Abner.

Tilgiv, o Dronning, jeg forsvarer ham!
Du bør ei studse over Joad's Iver.
Den Gud, vi tjene, har det villet saa,
Har ordnet selv sit Tempel og sit Alter
Og indsat Arons Børn til Ofringen,
Og selv bestemt Levitens Tjeneste;
Men fremfor alt forbød han deres Afkom
At have Samfund med en anden Gud.
Er du, som baade Hustrue er og Moder
Til vore Konger, da saa fremmed blandt os,

Ukyndig i vor Lov? maae jeg idag — —
Der er din Mathan! Du vil være ene —

Athalia.

Nei, din Nærværelse er her nødvendig!
Lad fare Joad's frække Dristighed
Og Overtroens usle Sammenspind,
Der lukker Templet for hvert fremmed Folk —
En mere vigtig Grund bekymrer mig.
Jeg veed at Abner, som fra spæde Aar
Opdraget er i Vaaben, tænker ædelt,
Sin Gud og Konge giver hvad han bør:
Bliv!

Femte Optrin.

Athalia, Mathan, Abner og Dronningens Følge.

Mathan.

Store Dronning, er det vel din Plads?
Hvad ængster dig? hvad vil du søge her
Blandt dine Fiender? tør du nærme dig

Til dette Tempel, det vanhellige?
Har du forsaget nu dit bittre Had — —

Athalia.

Mig laaner begge et opmærksomt Øre!
Det Forbigangne vil jeg ei gjenkalde,
Ei give Grund for alt det Blod jeg udgjød:
Det jeg har gjort, jeg troet har at burde;
Jeg Folket ei erkjender for min Dommer:
Hvad det end vovet har at sprede ud,
Har Himlen dog retfærdiggjort min Daad.
Min Magt er grundet ved udmærket Held
Og gjør mit Navn til begge Have frygtet:
Ved mig Jerusalem er bragt til Ro;
Jordanen seer ei meer den streifende
Araber, ei, som udi fordum Dage,
Philisteren at herje grumt dens Bred;
Som Dronning og som Søster Styreren
Erkjender mig; og han, mit Huses Fiende,
Hvis Grumhed vilde naae mig selv, han skjælver
Den stolte Jehu i Samaria,
Og trindt om ængstet af en mægtig Nabo,
Som snildt jeg hidset har paa Morderen,
Maae han mig see at herske her i Fred.
Jeg nod i Ro min Klogskabs Frugter, men
En Ængstelse har udi nogle Dage

Gjort Skaar i Nydelsen af al min Lykke:
En Drøm (jeg b nes for mig selv) ernærer
Udi min Barm en nagende Bekymring,
Som stedse følger mig i hvert et Fjed.
Mig syntes i den dybe Midjenat
Min Moder Jesabel bradt for mig stod
Som paa sin Dødsdag smykket; hendes Mod
Af Skjæbnens Grumhed end ei kuet var,
Endog hiin laante Glands hun endnu bar,
Hvórmed hun vilde dække Tidens Svor
Udi sit Ansigt; saa lød' hendes Ord:
O Skjælv min Datter, du som ligner mig,
Vist Jødeguden seirer over dig:
Ak, du maae falde i hans grumme Haand!
Saa talt, mig syntes da at hendes Aand
Sig bøjed mod mig over Leiet hen
Og da jeg strakte Armene igjen
Mod hendes Favn, en rædsom Klump jeg fandt
Af knuste Been og Kjød; jeg følte grandt
Kun blodige, afslidte Lemmer, som
En Flok af glubske Hunde sloges om.

Abner.

O Gud!

Athalia.

Flux for mit Øie huld fremtræder
Et Barn, iført en Linnedkjortel hvid,
Lig eders Præstedragt fra første Tid,
Og dette Syn livsaligen mig glæder;
Men da hans Blidhed jeg beundrede
Og ædle Anstand, glæmmende min Smerte,
Med eet jeg følte Morderstaalets Vee
Som den Forræder stødte i mit Hjerte!
En saadan Samling af Modsætninger
Kan synes eder som Tilfældets Værk:
Selv bluedes jeg længe ved min Frygt
Og tog den for et nedstemt Lunes Virkning;
Men tvende Gange har min Sjel, opfyldt
Med Mindet herom seet det samme Syn:
To Gange har mit Øie seet med Skræk
Det samme Barn at staae mig efter Livet.
Træt endelig af disse Rædsler, tog jeg
Min Tilflugt hen til Baal om Varetægt
O søgte Ro ved Foden af hans Alter.
Og hvad kan Skrækken ei formaae? en Drivt
Mig førte hen i Jodegud'ns Tempel:
Det faldt mig ind at stille ham tilfreds,
Jeg troede, at hvem han endog var,
Saa maatte Gaver mildne Gudens Vrede —
Baals Præst undskyld min Svaghed — jeg gaaer ind:

Strax flygter Folket, Ofringen ophører,
I Raserie gaaer Præsten hen imod mig,
Og mens han talte til mig — hvilken Rædsel! —
Saae jeg det samme Barn, som truer mig,
Just som en Drøm har malt ham for min Sjel.
Jeg saae ham, samme Anstand, samme Dragt,
Hans Gang, hans Øine, kort: hvert af hans Træk.
Det er ham selv! han gik ved Præstens Side,
Men strax derpaa unddrog man ham mit Blik.
See, her er Grunden til min Ængstelse,
Hvorover jeg vil høre eders Mening —
Mathan hvad kan hiint Jertegn vel betyde?

Mathan.

Heel rædsom er mig denne Drøm og Lighed — —

Athalia.

Men, Abner, du har seet dette Barn:
Hvem er han? af hvis Æt? af hvilken Stamme?

Abner.

To Drenge gik ved Ofringen tilhaande:
Den ene Joad's Søn og Josabet's:
Den anden er mig ubekjendt.

Mathan.

Man maae
Foruden Ophold sikkre sig dem begge.
Du, Dronning, veed min Skaansel imod Joad,
At over ham jeg aldrig søger Hevn
Men Retfærd ene styrer mine Raad:
Bør vi vel troe, at Joad vilde selv
En Skyldig spare, var det end hans Søn?

Abner.

Sig, hvilken Brøde kan et Barn begaae?

Mathan.

Os Himlen viser ham med Dolk ihænde:
Viis Himlen er og intet gjør omsonst.
Er det ei nok?

Abner.

Og ene for en Drøms Skyld
Vil du opofre et uskyldigt Barn?
Du veed jo ei endnu hvem var hans Fader
Og hvem han er?

Mathan.

Han frygtes — alt er prøvet!
Hvis han nedstammer fra en ætstor Fader,

Da maae hans Byrd fremskynde just hans Fald;
Er han af nedrig Slægt, hvad siger det,
Om man paa Slump et ringe Blod udgyder?
Tilkommer vel hin seene Retfærd Konger?
Tit deres Frelse kræver hurtig Straf:
Er man dem mistænkt — er man ei uskyldig,

Abner.

Hvad, Mathan, sommer dette Sprog en Præst?
Jeg, som opdroges mellem Krigens Rædsler,
Som maatte tjene Kongers strænge Hevn,
Jeg her forsvarer en Ulykkelig,
Og du, som skylder ham en Faders Hjerte,
Du Fredens Tjener udi Vredens Tid,
Med Troskabs Maske dækker du dit Had:
Dig synes Blod at rinde alt for langsomt!
(Til Dronningen.)
Du har befalet mig at tale frit:
Hvad Grund, o Dronning, har du vel til Frygt? —
En Drom, et Stakkels Barn, som uden Aarsag
Maaskee dit Øie troer at have gjenkjendt.

Athalia.

Ja, jeg vil troe at jeg kan være skuffet;
Min Drom maaskee har forud mig indtaget —
Men jeg vil see hiint Barn lidt mere nærved

Syvende Optrin.

Joas, Josabet, Athalia, Zacharias, Abner, Salomith, Choret og Dronningens Følge.

Josabet (til de to Levitter).

O Herrens Tienere, I tabe ei
Af Øie disse dyrebare Børn!

Abner.

Frygt ei, Fyrstinde, jeg beskytter dem.

Athalia.

Jo mere jeg betragter ham — o Himmel!
Ja det er ham! jeg gyse maae af Rædsel.
(vegende paa Joas.)
Siig, Joad's Hustrue, er hiint Barn din Søn?

Josabet.

Hvem, Dronning?

Athalia.

Han!

Josabet.

Jeg er hans Moder ei —
(viser hen paa Zacharias.)
Der staaer min Søn!

Athalia (til Joas).

Og du, hvem er din Fader?
Svar, unge Dræng!

Josabet.

Til denne Dag har Himlen —

Athalia (til Josabet).

Hvi tager du saa skyndsomt Ordet for ham?
Han tale selv!

Josabet.

Udi saa spæd en Alder
Hvad Slags Oplysning kan han give dig?

Athalia.

Han er uskyldig og hans Barnlighed
Forvandsker endnu ei den rene Sandhed:
Lad ham forklare det som angaaer ham!

Josabet (for sig selv).

Ærg, store Gud, din Viisdom i hans Mund!

Athalia (til Joas).

Hvad heder du?

Joas.

Man kalder mig Elias.

Athalia.

Din Fader?

Joas.

Jeg, saa siger man, er lagt
I Herrens Arme fra min Fødsel af,
Har aldrig vidst af Fader eller Moder.

Athalia.

Har ei Forældre?

Joas.

De har mig forladt.

Athalia.

Hvordan? fra hvilken Tid?

Joas.

Fra jeg blev født.

Athalia.

Veed man end ei fra hvilket Land du er?

Joas.

Veed ei af andet Land end dette Tempel.

Athalia,

Hvor siger man at du blev funden først?

Joas.

Blandt grumme Udyr som mig vilde sluge.

Athalia.

Og hvem har bragt dig hid?

Joas.

En ukjendt Qvinde,
Som sagde ei sit Navn og kom ei atter.

Athalia.

Hvem har forsørget dig i Barndoms Aar?

Joas.

Mon Gud vel lader sine lide Nød?
De Fugle smaae han giver deres Føde
Og mild oplader han sin runde Haand!

Hver Dag paakalder jeg ham og han nærer
Mig faderlig ved Gaver fra sit Alter.

Athalia.

O hvilket Under! Rædsel mig betager!
Hans blide Stemme, Barnlighed og Ynde
Lidt efter lidt forjage Fiendskab
Af Hjertet — ja, jeg kunde føle Medynk!

Abner.

See, der er da din frygtelige Fiende!
Din Drom er altsaa øjensynlig falsk;
Hvis ei, den Medynk som nu rører dig
Er just det Stød, som du har skjælvet for.

Athalia (til Joas og Josabet).

I gaaer?

Josabet.

Du har nu hørt hans Kaar: han kunde
Maaskee tilsidst dig vorde til Besvær.

Athalia.

Nei, bliv! Hvad har du daglig at bestille?

Joas.

Tilbede Herren, undervises i
Hans Lov; man lærer mig at læse den
Og at afskrive den med egen Haand.

Athalia.

Hvad lærer du deraf?

Joas.

At Gud vil elskes;
At sikkerlig han straffer Spotteren,
Forsvarer huldt den bange Faderlose,
Modstaaer den Stolte, knuser Morderen.

Athalia.

Vel! — men de Folk, som sig opholde her
Hvad gjøre de?

Joas.

De prise, love Gud.

Athalia.

Vil Gud at man skal stedse bede til ham?

Joas.

Vanhellig Jd forvises af hans Tempel.

Athalia.

Hvormed fornøier du dig?

Joas.

Undertiden
Jeg rækker Præsten Røgelse og Salt
Ved Alteret; jeg hører Herrens Priis,
Og seer hans Tjenestes pragtfulde Orden.

Athalia.

Hvad? har du ingen anden Tidsfordriv?
Hvor jeg beklager dig, du Stakkels Barn!
Kom i mit Slot og see min Herlighed.

Joas.

Jeg skulde glæmme Guds Velgjerninger!

Athalia.

Du skal ei tvinges til at glæmme ham.

Joas.

Du beder ei til ham.

Athalia.

Det er dig tilladt.

Joas.

Jeg maatte see, at man tilbad en anden.

Athalia.

Min Gud jeg tjener; du kan tjene din:
De ere begge mægtige.

Joas.

Min er det;
Han er allene Gud, og din er intet.

Athalia.

Hos mig du leve skal i Fryd og Lyst.

Joas.

De Ondes Fryd bortiler som en Strøm.

Athalia.

Hvad mener du dermed?

Josabet.

Undskyld, o Dronning.
Et Barn -- —

Athalia (til Josabet).

Det glæder mig at see hvorlunde
I undervise ham — Elias! du

Behager mig; du er et sjældent Barn:
Hør, jeg er Dronning, men har ingen Arving;
Forlad din Dragt og disse lave Sysler!
Du skal faae Deel i al min Pragt og Rigdom;
Prøv fra idag hvad jeg nu lover dig:
Du skal bestandig sidde ved min Side
Og overalt behandles som min Søn.

Joas.

Din Søn!

Athalia.

Du tier?

Joas.

Hvilken Fader skulde
Jeg miste for — —

Athalia.

Nu?

Joas.

— For en saadan Moder!

Athalia.

Han husker godt! ja, udi hvert hans Ord
Jeg kjender din og Joad's Aand igjen.

Den Ro jeg under eder bruger I
Til saa den rene Ungdom at besmitte.
I vænner dem til Had og Raserie
Og nævner stedse dem mit Navn med Afskye.

Josabet.

Kan man vel dølge dem vor Slægts Ulykke?
Al Verden veed den; du er stolt deraf.

Athalia.

Ja, jeg er stolt deraf, jeg hævned' mine
Forældre paa min Efterslægt. Jeg saae
Min Fader og min Broder falde, saae
Min Moder styrtes ned af Slottet, og
Paa samme Dag at myrdes firsindstyve
Af Kongesønner — rædsomt! — og hvorfor?
Til Hævn kun for en ussel Flok Propheter,
Hvis Rasenhed hun havde ladet straffe.
Umandig Dronning og ufølsom Datter,
Slavinde af en feig Medlidenhed
Jeg maatte være, hvis jeg havde ei
Gjengjeldt dem Mord for Mord og Trods for Trods,
Og saa behandlet eders Davids Slægt
Som man behandled' Achabs Levninger!
Hvad var jeg nu, hvis ei jeg havde tvunget
Min Svaghed, qvalt en Moders Følelser,

Hvis ei, ved selv at fælde al min Æt,
Jeg havde dristig standset eders Anslag.
Kort: eders Guds ulædskelige Hævn
Har Freden brudt imellem vore Huse:
Jeg afskyer David, og hans Sønner ere,
Skjøndt af mit Blod, kun fremmede for mig.

Josabet.

Alt lyktes dig. Gud see og dømme os!

Athalia.

Ja, denne Gud, som I har stolet paa,
Kan han vel nu udføre sine Løvter?
Han give eder den Forjættede,
Hin Davids Søn, paa hvem I sætte Liid!
Vi sees igjen. Farvel. Jeg gaaer tilfreds —
Jeg vilde see — jeg saae.

(hun gaaer.)

Abner (til Josabet).

Som jeg dig loved'
Gjengiver jeg det mig betroede Pandt.

Ottende Optrin.

Joad, Josabet, Joas, Zacharias, Abner, Salomith, Leviter og Choret.

Josabet (til Joad.)

Du hørte denne stolte Dronnings Ord?

Joad.

Jeg hørte alt og følte hvad du leed:
Leviterne og jeg vi vare rede
At staae dig bi eller omkomme med dig.
(til Joas, i det han omfavner ham.)
Gud vaage over dig, mit Barn, hvis Mod
Saa herligen har vidnet om hans Navn!
(til Abner.)
Vær takket, Abner, for din Trofasthed!
Glæm ikke Timen, da jeg venter dig!
(til Leviterne.)
Og vi, hvis Dine Mordersken besmitted'
Hvis Andagt hun forstyrrede saa fræk,
Vi ville lade Offerdyrets Blod
Aftvætte indtil Stenen hvor hun stod.
(Alle gaae, undtagen Choret.)

Niende Optrin.

Choret.

Een af Chorets Piger.

Sig, hvilken Stjerne
Lyser for vort Øie?
Hvad skal det herlige
Barn udi Tiden vorde engang?
Han som tør trodse
Høihedens Brasken,
Og som dens frisende Lokken foragter?

En anden.

Medens letsindig
Hoben frembærer
Rogelse, ak! for Athalias Afgud,
Vover den Spæde
Kjæk at bekjende
Himlens og Jordens den evige Gud!
Og som en anden
Elias med Kraft han
For denne anden Jesabel taler.

En anden.

Hvem kan hans Byrd os forkynde?
Er du, o Elskte, Søn af en hellig Prophet?

En anden.

Saalunde saae man Samuel voxe
I Tabernaklets hellige Skygge:
Han blev Israels Raad og Fortrøstning —
Bliv du som han!

En anden (synger.)

O, salig er den Yngling, som
I Herrens blide Helligdom
Fra spæde Aar hans Stemme hører,
Hvis Hjerte Ordet tidlig rører!
Fra Verden fjern, med stille Dyder
Han prydes udi barnlig Fred
Og ei hans Sjæls Uskyldighed
De Ondes Samfund fræk nedbryder.

Det hele Chor.

Ja, salig vist den Yngling er at prise
Som Herren selv vil undervise!

Den samme Stemme (allene).

Som Lillien i den stille Dal
Ved Kildens Bred, forunden Pral

Sin Krone løfter mod det Høie,
Saa staaer den Yngling for vort Øie,
Der prydes huldt med blide Dyder
I Helligdommens blide Fred,
Hvis rene Sjæls Uskyldighed
Ei Ondskabs Samfund frøk nedbryder.

Det hele Chor.

O, salig hver, som fra de spædte Aar,
I Herrens sande Frygt fremgaaer!

Een Stemme.

O Gud, du seer hvor mange Snarer
Omringe, ak! den Unges Fjed!
Hvor mange Fiender og Farer
Hans Uskyld har at kjæmpe med!
Hvor finder den et Tilflugtssted
Mod Syndernes de frække Skarer?

En anden.

Du elskte Stad og Davids høie Borg,
Retfærdig er din Sorg!
Du Bjerg, hvor Herren boet har,
Hvormed har du fortjent hans Vrede svar?
Fordunklet er, o Sion, nu din Sol!
Vanhelliget din gamle Kongestol!

Det hele Chor.

Fordunklet er, o Sion, nu din Sol!
Vanhelliget din gamle Kongestol!

Den samme Stemme (vedbliver).

Hvor fordum Davids Harpe lød,
Mens hellig Andagts varme Taare flød,
Og Sjælen steeg i Bøn til Herrens Trone —
Ak! der bespottes vore Fædres Gud,
Der trædes under Fod hans vise Bud,
Mens frække Afguds-Hymner tone!

Een Stemme.

Hvor længe skal de Onde reise sig
O Herre from, med Haan mod dig?
Dit Sandheds Ord de ville fælde,
Selv i dit Huus de trodse mod din Vælde —
Hvorlænge skal de Onde hæve sig
O Herre from, med Haan mod dig?

En anden.

Hvad nytter, sige de, hin strænge Dyd?
Nei! lev og nyd!
Tom Glædens Bæger ud —
Du er jo dog forladt af Gud.

En anden.

Medens Livets Dage smile —
Saa er Daarens Sprog —
Lad fra Blomst til Blomst os ile!
Glædens Søn er ene klog;
Nyd idag! hvo er dig Borgen
At du aander til imorgen?

Det hele Chor.

Ak! snart fremiler Straffens Stund
Da Fryd til Graad omvendes!
Bradt, som en flygtig Morgenblund,
De Ondes Lyst skal endes —
Ei skulle de,
O Herre, see
Din Herlighed og Ære.

Een Stemme.

Naar Syndens Runs er svunden hen,
Hvad bliver dem tilbage?
Da vaagner Hjertets Nag igjen
Og Angers Jammerklage!
Med bredfyldt Maal
De Vredens Skaal
Paa Hævnens Dag skal smage.

Det hele Chor.

Kort er den Ondes Syndeblund;
Ak! snart fremiler Straffens Stund,
Og grum er Hævnens Time!

Tredie Act.

Første Optrin.

Mathan, Nabal, Choret.

Mathan.

Gaaer, unge Piger, siger Josabet,
At Mathan venter hende her allene.

Een af Chorets Piger.

Mathan! o Himlens Gud du knuse ham!

Nabal.

Hvad? alle flygte uden dig at svare.

Mathan.

Kun nærmere!

Andet Optrin.

Zacharias, Mathan, Nabal.

Zacharias.

Forvovne, holdt! hvorhen?
Vov ei et Skridt endnu! du nærmer dig
Til Herrens Tjeneres den rene Bolig,
Tilspærret for enhver vanhellig Fod.
Hvem søger du? paa denne Høitidsdag
Min Fader skyer en Afgudsdyrkers Blik;
Min Moder knæler fromt for Herren ned
Og vil ei nu forstyrres i sin Andagt.

Mathan.

Søn, vi vil vente — vær kun gandske rolig!
Det er din Moder jeg vil tale med;
Jeg har et Bud fra Dronningen til hende.
(Zacharias gaaer.)

Tredie Optrin.

Mathan, Nabal.

Nabal.

Alt deres Børn har deres frække Mod.
Men hvad vil nu Athalia? hvoraf
Opstaaer hin Vaklen udi hendes Planer?
Idag fortørnet af den stolte Joad
Og truet af et Barn i Drømme, vilde
Hun flux opofre Joad for sin Hævn,
Og sætte Baal og dig i dette Tempel?
Du har jo alt betroet mig din Fryd,
Og selv jeg haabed Deel i dette Bytte. —
Hvad kan saa bradt omskifte hendes Sind?

Mathan.

Men, selv jeg kjender hende ikke meer:
Det er ei hin oplyste, kjække Dronning,
Høit hævet over hendes svage Kjøn,
Som overrumpled' knusende sin Fiende
Og kjendte tabte Øjeblikkes Værd:
Hun ængstes nu af Frygt for tomme Nag —
Hun vakler, nøler, med eet Ord: er Qvinde.
I det hun bævede for Himlens Trudsler

Jeg havde hendes Barm med Galde fyldt
Saa hun mig bød besørge hendes Hævn
Og udi Hast forsamle hendes Livvagt;
Men hør! hvad enten at det Barn hun saae,
Der er forskudt af dem som gav' ham Livet,
Formilded' Drømmens Indtryk, eller at
Hun blev indtagen af hans Ynde — nok:
Jeg fandt at hendes Vrede vaklede
Saa hun udsatte Hævnen til imorgen:
Den ene Plan omstyrtede den anden.
Da lod min Tale: "jeg har efterspurgt
Om dette Barn; man hæver høit hans Byrd,
Tit Joad viser ham for de Oprørske
Og lover dem en anden Moses i ham
Ved falske, snildt opfundne Guddomssvar."
See! da steeg Blod paa hendes Pande, og
En heldig Løgn var aldrig mere virksom.
"Skal, sagde hun, jeg tæres hen af Tvivl?
Nei, bort med denne qvælende Uvished!
Forkynd selv denne Dom for Josabet:
Mordblusset tændes, Sværdet blinker, ei
Skal noget hindre deres Tempels Fald,
Faaer jeg ei dette Barn som Troskabs Gidsel."

Nabal.

Og for et ukjendt Barn, som Hændelsen

Maaskee har kastet udi deres Arme
Du troer de vil opofre Templet, og —

Mathan.

Du kjender ei den stolteste af Sjæle!
For Joad overgiver mig et Barn
Som Joad har bestemt sin Gud, før skal du
Ham see at døe den grueligste Død!
Desuden seer man jo de elske Barnet:
Hvis jeg har ret forstaaet Dronningen
Veed Joad om hans Byrd meer end han siger.
Hvem han end er, saa vil han styrte dem;
De nægte ham; det øvrige er min Sag!
Og endelig skal Ild og Sværd befrie
Mig fra at skue hint forhadte Tempel.

Nabal.

Hvad kan indgive dig saa stærkt et Had?
Mon Nidkjerhed for Baal henriver dig?
Hvad mig angaaer, du veed som Ismalit
Ei Baal jeg tjener eller Israels Gud.

Mathan.

Ven, kan du troe, at jeg forblindes af
Barnagtig Iver for en ussel Afgud,
Et trøsket Stykke Træ, som Ormene

Trods alt mit Tilsyn, dagligen fortære?
Født Tjener af den Gud, som her tilbedes,
Maaskee at Mathan tjente ham endnu
Hvis Lyst til Høihed, heftig Herskersyge
Forenes kunde med hans snævre Aag.
Er det fornødent at jeg minder dig
Om min og Joads vidt bekjendte Trætte,
Da jeg ham gjorde Præstedømmet stridigt?
Min List, min Kamp, min Smerte, mine Taarer?
Han seired; jeg slog ind en anden Vei,
Til Hoffet flutted mig af gandske Sjæl,
Og listed' mig til Fyrstens Øre; snart
Blev' mine Ord Orakler; jeg udforskede'
Hver lønlig Attraa, smigrede hvert Lune,
Med Blomster dækked' jeg Afgrundens Brink,
Fandt intet helligt mod de Stores Lyster,
Og deres Villie var mig Ret og Uret.
Jo mere Joad's Barskhed skurred' i
De Storks sine Øren, desto meer
Indtog jeg dem ved min Behændighed,
I det jeg hylled' til den stærke Sandhed,
Besmykked' snedig deres Raserie
Og ødsled' fremfor alt med Smaafolks Blod.
Tilsidst da Dronningen et Tempel reiste
Til Ære for den Gud hun havde indført,
Da græd Jerusalem vanhelliget,

Og Levi Børn, udi Fortvivlelse
Opsendte rædsom Hylen imod Himlen:
Men jeg gav først Exemplet for de Bange,
Forlod for Troe, og bifaldt Handlingen,
Vandt derved første Præstedom hos Baal,
Blev frygtelig selv for min Avindsmand
Og var hans Lige udi Værdighed.
Dog jeg tilstaaer, at, midt udi min Høihed,
Vil Tanken om den Gud som jeg forlod
Tit for min Sjæl fremtræde truende,
Og dette just mit Raserie forøger —
Hvor lykkelig, om paa hans Tempel jeg
Min Hævn kan lædke, spottende hans Svaghed,
Udsende Død og Ødelæggelse
Og qvæle mine Nag ved Trods paa Trods! —
Men der er Josabet!

Fjerde Optrin.

Josabet, Mathan, Nabal.

Mathan.

Sendt af min Dronning
For Fred at stifte og at ende Had,

Du vil ei undres, huldeste Fyrstinde,
At jeg nu her henvender mig til dig!
Et Rygte, som jeg dog ansaae for Løgn,
Bestyrkede en Drom hun havde, saa
Hun rede var at straffe Joad grumt,
Der var beskyldt for skadelige Anslag.
Af mine Tjenester jeg vil ei prale:
Jeg veed hvor Joad foruretted' mig,
Men bør man ei gjengjelde Ondt med Godt?
Jeg kommer derfor her med Fredens Budskab;
Lev, hellighold kun eders Fester frit!
Et Pandt paa Lydighed hun fordrer blot —
Jeg har gjort mit for at afværge det —
Det faderløse Barn, som hun har seet.

Josabet.

Elias?

Mathan.

Næsten maae jeg mig undsee
Paa hendes Vegne — er en Drom saa vigtig? —
Men hun erklærer eder blodigt Fiendskab,
Hvis dette Barn ei strax mig overgives,
Og utaalmodig venter hun paa Svar.

Josabet.

Det er den Fred, som man forkynder os!

Mathan.

Som I dog vel modtage? kjøbes den
Da ved lidt Eftergivenhed for dyrt?

Josabet.

Det undred' mig om Mathan ærligen
Sit Hjertes Ondskab havde overvundet:
Om han, der stiftede saa meget Ondt,
Dog kunde vise blot en Skygge Godt.

Mathan.

Hvi klager du? vil man med Vold udrive
Din Zacharias af din Moderfavn?
Hvem er den anden, eders Hjerters Yndling?
Saa stor en Ømhed undrer mig igjen:
Er det saa kostelig en Skat? maaskee
En Frelsermand, som Himlen skaffer Eder?
Betænk, et Afslag kunde vel bestyrke
Hos mig et Sagn, som meer og meer udbredes.

Josabet.

Og hvilket?

Mathan.

At han er af ædel Byrd
Og at din Mand har stort i Sinde med ham.

Josabet.

Og vilde Mathan kun paa dette Sagn — —

Mathan.

Du kan betage mig Vildfarelsen:
Jeg veed at Josabet, Usandheds Fiende,
Langt heller vilde offre Livet selv
End hun det vilde frelse endog ved
Det mindste Ord som stred mod Sandheden.
Har man ei noget Spor om Barnets Herkomst?
Og er hans Æt indhyllet udi Mulm?
Veed du ei selv hvem hans Forældre er',
Af hvilke Hænder Joad ham modtog?
Fyrstinde, tael, jeg hører og vil troe dig:
Den Gud, du tjener, Æren giv!

Josabet.

Du vover,
Du Nedrige, at nævne saa den Gud
Som dine Læber lære at forhaane!
Beraaber du dig paa hans Sandhed, du
Elendige, som valgte Spottersædet

Hvor Løgnen herſker og ſin Gift udbreder,
Du, ſom kun ponſer paa Forræderie — —

Femte Optrin.

Joad og de Forrige.

Joad.

Hvor er jeg? ſtaaer Baals Præſt ei for mit Øje?
Hvad, Davids Datter, taler du med ham?
Du taaler at han taler til dig? frygter
Du ei at Jorden aabnes under dig
Og Luer af dens Skjød frembryde, eller
At disse Mure knuse dig med ham?
Hvad vil han? hvordan vover Herrens Fiende
At ſmitte Luften ſom man aander her?

Mathan.

Man kjender Joad ſtraa paa denne Brusen!
Han burde viſe dog lidt mere Klogſkab,
En Dronning agte, ei fornærme den
Som hun udſeet har til hendes Bud.

Joad.

Nu vel! hvad Ondt vil hun forkynde os?
Hvad rædsomt Budskab bringer saadant Bud?

Mathan.

Jeg har sagt Josabet mit Ærinde.

Joad.

Saa bort fra mig, Uhyre! gaae og fyld
Din Skjændsels Maal! Gud er alt rede til
At lægge dig til hin Menederflok:
Abiron, Dathan, Doëg, Achitophel!
De Hunde som opslugte Jesabel,
Kun vente Straffens Time over Dig:
Hist ved din Dør forlange de sit Bytte.

Mathan (forvirret).

For Dagens Ende — skal man see, hvem af os
Faaer — — følg mig Nabal.

Nabal.

Ven, du gaaer jo) feil —
Hvad er det for en underlig Forvirring?
Her maae vi gaae.

(De gaae.)

Sjette Optrin.

Joad, Josabet.

Josabet.

Uveiret bryder los:
Athalia i Raserie forlanger
Elias; man begynder alt at gjette
Hans Fødsel og din Hensigt med ham; det
Var nærved Mathan nævnte mig hans Fader.

Joad.

Hvem kunde vel forraade os til ham?
Har din Forvirring ikke røbet dig?

Josabet.

Jeg gjorde alt for at beherske mig:
Men troe mig, Faren er forhaanden; lad os
Til bedre Tider redde dette Barn!
Imedens Ondskab endnu raadslaaer, førend
Man os omringer og bortfører ham,
Tillad at jeg for anden Gang ham skjuler!
Endnu er Porten, endnu Veien aaben:
Skal jeg ham bringe hen til vildest Udørk?
Jeg nøler ei, jeg veed en lønlig Udgang

Hvorved jeg, uden at man mærker os,
Skal over Kedrons Bæk snart kunde naae
Hin Ørken, hvor med Taarer David fordum,
Som vi, sin Frelse søgte udi Flugten,
Da han forfulgtes af en oprørsk Søn;
Selv Udyr mindre frygter jeg for ham —
Men hvorfor reent forsage Jehu's Bistand?
Maaskee jeg giver dig et gavnligt Vink:
Lad os betroe vor Skat til Jehu! Man
Kan end idag ham bringe til hans Stater,
Og Veien er jo kort som fører til ham.
Ufølsomt Hjerte har ei Jehu, og
Han bærer Høiagt for Kong Davids Navn.
Ak! er der vel en Konge til saa haard,
Hvis ei en Jesabel hans Moder var,
Som ei blev rørt ved denne Flygtnings Skjæbne!
Hans Sag er den ei alle Kongers?

Joad.

Hvor
Tør du mig give saa forsagte Raad?
Hvorledes kan du haabe Jehu's Bistand?

Josabet.

Forbyder Gud os vel Forsigtighed?
Og er det ikke Synd at friste Herren?

Han bruger Støvet til sin vise Hensigt
Og har han selv ei væbnet Jehu's Haand?

Joad.

Jehu, som Herrens Viisdom havde valgt,
Jehu, paa hvem jeg seer dit Haab du grunder,
Har ved en skjændig Glæmsel gjengjeldt Gud;
Han lader Achab's Daatter udi Fred
Og, følgende de onde Kongers Spor,
Egyptens Afguds-Templer freder han;
Jehu, som paa de hoie Steder ofrer
En Regelse, der Gud mishager, har
Ei Hjerte eller Hænder rene nok
Til redelig at kjæmpe for hans Sag —
Nei, nei! paa Herren kun vi stole maae!
Nu bort med Frygt! Elias skal fremstaae,
Flux Kronen skal som Konning ham forkynde!
Selv den bestemte Stund jeg vil fremskynde,
For Ondskabs Planer Modenhed kan naae.

Syvende Optrin.

Joad, Josabet, Azarias fulgt af Choret og flere Leviter.

Joad.

Nu, Azarias, har du Templet lukt?

Azarias.

Jeg har forsikkret alle Porte selv.

Joad.

Kun du og dine Skarer er' tilbage?

Azarias.

To Gange har jeg vandret Templet rundt:
Det hele Folk har skildt sig ad og flygter
Ret som en Hjord, den Skræk adsplitter bradt:
Gud tjenes ene nu i Levi Stamme;
Ja, siden Folkets Flugt for Pharao,
Har ei en lige Frygt betaget dem.

Joad.

O feige Folk og født til Trældom! driftigt
Kun imod Gud! — Men lad os ei forsage! —
Hvem holder disse Børn tilbage her?

Een af Chorets Piger.

O, kunde vi vel skilles nu fra dig?
Er' vi da Fremmede i Herrens Tempel?
Har vi ei vore Fædre her og Brødre?

En anden.

Ak, dersom vi, til Hævn for Israels Skiændsel,
Kan ei, som Jaël fordum, med vor Haand
Igjennembore den Troløses Tinding,
Saa kan vi dog opofre Gud vort Liv.
Mens eders Arme kjæmpe for hans Tempel,
Kan vi paakalde ham med vore Taarer.

Joad.

See! hvilke Hævnere opstaae idag
O Viisdoms Gud, at kjæmpe for din Sag!
Naar du beskiermer, hvem kan rokke dem?
De Døde kalder Du af Graven frem;
Du saarer, læger, fælder og opvækker.
Kun paa din Godhed, som mod Himlen rækker,
De stole trygt, og paa dit Kraftens Ord,
Og paa den Eed, som du Kong David svor,
Og paa dit Tempel, hvor din Bolig staaer,
Der vare skal til Himlen selv forgaaer! —
Men hvilken Gysen nu mit Hjerte gjennembæver!
Mon Herrens Aand nedsvæver?

Ja det er ham! hans Lys i mig oprinder,
Og Fremtids Mørke svinder:
Leviter! lader eders Harper klinge
At Sjælen stige kan paa Tonens Vinge!

Choret (synger, ledsaget af Instrumenter).

Lad Herrens Ord, det signede,
Sig mildt til Hjertet trænge,
Som Morgendug husvalende
Paa Blomsten udi Enge!

(Musiken tier.)

Joad.

Himle hører min Røst! du Jord laan mig Øre!
Jacob! sig ikke meer, at Herren vor Gud vil ei høre!
Syndere svinder med Skræk, Herren vor Gud han er nær!

(Her begynder igjen Symphonien og Joad tager strax Ordet.)

Hvordan? det rene Guld til Bly forvandlet er*)?
Hvem synker hist ved Altret i sit Blod**)?

---

*) Joas.
**) Zacharias, siden Ypperstepræst.

O græd Jerusalem en Taareflod,
Troløse Stad, som myrder Guds Udsendte!
Ak see! din Gud sit Hjerte fra dig vendte!
Din Rogelse ei naaer til Himmelen. —
Hvor føres disse Børn og Qvinder hen *)?
Herren har fløiset Stædernes Dronning,
Lagt dens Præster i Baand og udfrødt dens Kon-
ning,
Herren nedskuer ei meer til Høitidens Dag!
Tempel! styrt udi Gruus under Luernes Brag!
Jerusalem! hvo er det som dig rammer?
Der røver dig din Herlighed saa bradt?
O var mit Øie dog et Taarevæld, for at
Begræde al din Jammer!

Azarias.

O Herrens Huus!

Josabet.

O David!

---

*) Det babylonske Fangenskab.

Choret.

Herre, du,
Kom atter naadefuld dit Folk ihu!

(Symphonien begynder igjen, men afbrydes strax af)

Joad.

Men hvilket nyt Jerusalem
Af Orknen straalende oprinder,
Som vare skal, naar Jord og Himmel svinder?
O Jord, en Frydesang istem,
Thi skjønnere end for den troner*)!
Hvor samler sig fra alle Zoner
En Skare Fremmede hen til dens Ly**)!
Ja hæv Jerusalem dit Hoved høit i Sky!
See, Jordens Konger studse ved din Ære;
Den Mægtigste vil selv din Tjener være,
Og kysse Støvet af din Fod.
Med Længsel alle Folk fremstræbe mod
Dit blide Lys! — lyksalig hver som luer
Af hellig Flamme naar han Sion skuer!

---

*) Kirken.
**) Hedningene.

I Himle! eders Dug udspreder!
Fryd dig, o Jord, din Frelser huld fremtræder!

Josabet.

Ak! kan vel denne Frelser skjænkes os
Naar Kongerne fra hvem han skal nedstamme —

Joad.

Tag frem, o Josabet, hin rige Krone
Som David selv omkring sin Tinding bar.
(Til Leviterne.)
I for at væbne Eder følger mig
Didhen, hvor, fjernt fra hvert vanhelligt Øie,
De frygtelige Sværd og Lantser gjemmes
Som farvedes med de Philisters Blod,
Og som Kong David, mæt af Aar og Hæder,
Som Seierherre helliged' sin Gud.
Kan man dem til et bedre Brug anvende?
Jeg selv vil give eder dem ihænde.
(De gaae.)

Ottende Optrin.

Salomith, Choret.

Salomith (uden at synge).

Hvilken Angst! hvilken nagende Frygt!
Er det, Almægtige!
De Offere, som idag
Skal frembæres paa dit Alter?

Een af Chorets Piger.

Hvilket Syn for det bange Blik!
Det skarpe Glavind,
De myrdende Lantser
Blinke i Fredens Bolig!

En anden.

Jerusalem! hvi tier du
Ligegyldig mod din Gud
Udi Nødens Time?
Abner du Vældige i Strid!
Hvi iler du ei frem
Til vor Beskjermelse?

Salomith.

Ak! ved et Hof hvor den eneste Lov
Er Overmagt og Vold,
Hvor Hæder og Guld
Lonner den Ondes Slavesind,
Hvem vil hæve sin Røst
For den lidende Uskyld?

En anden.

For hvem bereder man
I denne Forvirring
Det hellige Kongesmykke?

Salomith.

Herren har talt —
Hvem kan os tolke
Prophetens hellige Forsagn?

Det hele Chor (synger).

Hvem løser os den mørke Gaade?
Hvem tolker os de dunkle Ord?
Hvor kan en Straffedom saa stor
Forenes med saa stor en Naade?

Een Stemme (allene).

Ak, Sions Fald er nær!
Den skal fortæres af en grusom Flamme!

En anden.

Gud dens Beskjermer er —
Hans faste Ord ei vorde skal til Skamme.

Den Første.

Jeg seer dens Glands at svinde for mit Øie —

En anden.

Jeg seer dens Klarhed straale fjærn og nær —

Den Første.

Ak, Sion udi Grus nedsjunken er.

Den Anden.

Nei, Sion herlig troner i det Høie.

Den Første.

Hvor dyb Fornedrelse!

Den Anden.

O hvilken evig Krone!

Den Første.

Hør Smertens vilde Skrig!

Den anden.

Hør Seirens Jubel tone!

En Tredie.

Bort bange Tvivl! Gud vil fremlede
Af Mulmet Lys og Herlighed.

Alle Tre.

Hengivne lader os tilbede
Og haabe paa hans Kjærlighed!

En anden.

O milde Gud, hvad kan nedbryde
Et Hjertes Fred som elsker dig?
Som tragter efter uden Svig
Din Fadervillie fromt at lyde?
Ja, denne Hjertets stille Fred
Er reen og himmelsk Salighed.

Fjerde Act.

Første Optrin.

Joas, Josabet, Zacharias, Salomith, En Levit, Choret.

Salomith (til de øvrige Piger).

Med ædel Anstand ved min Moders Side
Elias med min Broder nærmer sig:
Hvad er det som de bære hist tildækket?
Og dette Glavind, som gaaer foran dem?

Josabet (til Zacharias).

Søn, læg med Ærefrygt paa dette Bord
Vor hellige og frygtelige Lovbog!
Og Du, elskværdige Elias, sæt
Hos Bogen ned hint ædle Kongesmykke!

Levit! du efterkomme Joad's Bud,
Læg Davids Sværd ved Siden af hans Krone!

Joas.

Fyrstinde, hvad betyder dette? hvortil
Skal denne Lovbog, Sværdet, Kronen? Nei!
Jeg saae ei før slig Tilberedelse
Saalænge jeg har været i Guds Tempel.

Josabet.

Min Søn, snart alting vil opklares.

Joas.

Du
Vil prøve Kronen paa mit Hoved? ak,
Ei maae du saa vanhellige dens Hæder;
Hav Ærefrygt for Kongen som den bar! —
Et Stakkels Barn, henkastet mellem Bjørne —

Josabet.

(prøvende Kronen paa ham.)
Jeg gjør som man befoel mig; stille kun!

Joas.

Men hører jeg ei Hulken fra din Mund?
Du græder? hvilken Medynk rører dig?

Skal jeg idag, som fordum Jephta's Datter,
Til Herren ofres paa Brændalteret,
For ved min Død hans Vrede at formilde?
Ak! alt hvad Sønnen har, er jo hans Faders!

Josabet.

Der kommer han, som Himlens Raad dig siger!
Frygt intet!

(til de øvrige.)

Vi maae lade dem allene.

Andet Optrin.

Joad, Joas (iler i hans Arme).

Min Fader!

Joad.

Nu min Søn!

Joas.

Hvad er alt dette?

Joad.

Ja, det er billigt at jeg alt forklarer:
Min Søn, du fremfor alle vide maae
Guds store Anslag med hans Folk og dig.
Bevæbn' dig med nyt Mod, ny Tro: nu er
Det Tid at vise denne Iver, som
Min Faderomhu nærede' i dit Hjerte,
Og at betale Gud, hvad du ham skylder:
Sig, er du opfyldt med den ædle Lyst?

Joas.

Jeg ofrer ham mit Liv, hvis han saa vil.

Joad.

Du kjender vore Kongers Levnetsløb:
Erindrer du, min Søn, de snævre Baand
En værdig Konge bør paalægge sig?

Joas.

En værdig Konge efter Herrens Ord*)
Han sætter ei sin Lid til Sølv og Guld,
Men frygter Gud og stedse har for Øie

---

*) 5 Mosebog 17 Cap.

Hans Bud, hans Love og hans strænge Domme,
Ei uretfærdig trykker sine Brødre.

Joad.

Men hvis, min Søn, du skulde ligne een
Af vore Konger, hvem blev da dit Monster?

Joas.

Det tykkes mig Kong David maatte blive,
Thi stedse troligen han elskte Gud.

Joad.

Du vilde altsaa ikke træde i
Kong Joram's eller Ochozias's Fodspor?

Joas.

O Fader!

Joad.

Fuldend, sig: hvad tykkes dig?

Joas.

Som de omkomme hver, der ligner dem!
(Joad kaster sig for hans Fødder.)
Min Fader! du for mig i denne Stilling?

Joad.

Jeg hylder dig som Konge, Joas! viis
Dig værdig til din Stammefader David!

Joas.

Jeg Joas!

Joad (reiser sig).

Du skal siden faae at vide
Hvorlunde Gud en grusom Moder skuffed
Da hendes Dolk alt var udi din Barm,
Udvalgte dig, og frelste dig fra Døden;
Men endnu er du ei i Sikkerhed:
Med samme Raserie, hvormed i dig
Sin sidste Sønneson hun vilde myrde,
Endnu idag dit Liv hun efterstræber,
Selv under dette Navn som skjuler dig.
Men kring dit Banner har jeg samlet alt
Et lydigt Folk, beredt til dig at hævne.
Kom ind, trofaste Templets Tjenere,
I tappre Høvdinger for Levi Skarer!

Tredie Optrin.

Joas, Joad, Azarias, Ismael og tre andre Leviternes Høvdinger.

Joad.

See, Konge, dine kjække Hævnere!
Seer, Præster, Kongen, som jeg eder loved!

Azarias.

Er det Elias?

Ismael.

Altsaa, dette Barn — —

Joad.

Er Juda Kongers virkelige Arving,
Den Yngste af Kong Ochozias's Sønner,
Der, som I alle veed, fik Navnet Joas;
Han troedes med sine Brødre fældet,
Og hele Juda, som og I, begræd
Den spæde Blomst, der blev saa bradt afrevet.
Vel blev han rammet af den lumske Kniv,
Men Gud det dødelige Stød afvendte,
Bevared' i hans Hjerte Livets Gnist,

Tillod, at Josabet bedrog hans Bødlers
Aarvaagne Blik: hun bar ham blodig bort
Samt skjulte Barn og Amme udi Templet,
Saa jeg allene vidste dette Røv.

Joas.

O hvordan skal jeg kunde nogensinde
Gjengjelde, Fader, denne Kjærlighed!

Joad.

Gjem disse Følelser til andre Tider!
(til Leviterne.)
Seer eders Konge, eders sidste Haab!
Min Omhu hidindtil har ham bevaret,
Nu Herrens Tjenere, fuldender I!
Snart Jesabels den blodbestænkte Datter
Vil, underrettet om at Joas lever,
Nedstyrte ham igjen i Gravens Mulm:
Alt før hun kjender ham vil hun ham myrde!
Nu er det Tid at forekomme hende,
At bryde Folkets Skjændselsaag, at hævne
De dræbte Fyrsters Blod, opreise Loven
Og gjøre Kongen overalt erkjendt;
Vist nok er dette Værk heel stort og farligt:
Paa Thronen selv angriber jeg en Dronning
Der har udi sin Sold en talrig Leir

Af Fremmede, og utroe Israliter.
Min Styrke er hos Gud, hvis Sag er min.
Betænker: dette Barn er Israels Frelse!
Alt Himmelens Gud forvirrer hendes Sind:
Trods hendes Mistro har jeg samlet Eder,
Og hun os hver aldeles værgeløse.
Flux lad os krone og udraabe Joas,
Og som vor unge Konges kjække Mænd,
Paakaldende den Herre Zebaoth,
Vi ville vække Troen i hvert Hjerte
Og søge i Palladset selv vor Fiende.
Og kan der gives nogen Sjæl saa dorsk
Der ved at see vort høitidsfulde Tog,
Ei skulde skyndsomt følge vort Exempel?
En Konge som Gud selv opdrog i Templet:
Og Arons Eftermand, af Præster fulgt,
Anførende til Kampen Levi Børn:
Og udi disse samme fromme Hænder
De Vaaben David helliged' til Gud! —
Han selv vil slaae sin Fiende med Rædsel.
Udøser kjækt de Ondes Blod! nedfælder
De Fremmede og eders utroe Landsmænd!
I stamme jo fra hine troe Leviter
Som, da i Ørknen Israels Folk letsindigt
Sig bøjed' skændigen for Nilens Gud,
Nedslog med Rette deres egen Slægt,

Og rensende sin Haand ved dette Blod,
Tilvandt sig ved sin ædle Daad den Hæder
At tjene ene Herren ved hans Alter.
Men see! et helligt Mod opfylder eder!
Saa sværger nu paa denne Bog til Kongen,
Som Himlen selv gjengiver os idag:
At leve, kjæmpe, falde for hans Sag!

Azarias.

(ved Enden af Bordet, lægger Haanden paa den hellige Bog.)

Vi sværge her for os og vore Brødre
At hæve Joas paa hans Fædres Stol,
Ei lægge Sværdet man gav os ihænde
For paa hans Fiender vi har hævnet ham!
Hvis nogen trolos bryder dette Løvte
Han prøve, store Gud, din grumme Hævn,
Han og hans Æt udslettes fra din Arv
Og dele Lod med dem du kjender ei!

Joad.

Og denne Lov, som er din Rettesnor,
Du vil jo, Konning, sværge evig Troskab?

Joas.

Ak! skulde jeg vel kunde den forlade!

Joad.

Min Søn — end kan jeg nævne dig saaledes —
Taal denne Ømhed og tilgiv de Taarer,
Som billig Frygt for dig afpresser mig.
Opdragen langt fra Tronen, kjender du
Endnu ei denne Hæders lumske Gift,
Du kjender ikke Enevældens Ruus,
Ei nedrig Smigrers Trylleskemme. Snart
Vil man fortælle dig at Loven kun
Forbinder Folket men adlyder Kongen,
At denne kun indskrænkes af sin Villie
Og bør opoffre for sin Høihed alt:
At Folket er fordømt til Graad og Moie
Og bør beherskes med et Spir af Jern,
Bør trykkes ned skal det ei undertrykke.
Saa hildes du i Snaren, indtil man
Fordærver dine Sæders Reenhed, og
Dig bringer til at hade Sandheden
Og ansee Dyden for et Skrækkebilled'.
Ak, saa blev selv den Viseste forført!
Lov nu paa denne Bog, for disse Vidner,
At du vil vandre udi Herrens Frygt,
De Ondes Skræk, de Godes Tilflugt; at du
Vil tage Gud til Dommer mellem dig
Og Armods Søn, erindrende, at du
Som han var fattig og som han forladt!

Joas.

(midt for Border med Haanden paa den hellige Bog.)

Jeg sværger her at holde Lovens Bud —
Straf mig, min Gud, hvis jeg forlader dig!

Joad.

Følg mig — nu vil jeg salve dig til Konning! —
Kom, Josabet, du kan nu vise dig!

Fjerde Optrin.

Joas, Joad, Josabet, Zacharias, Salomith, Azarias, Ismael, tre andre Leviternes Anførere og Choret.

Josabet (omfavnende Joas).

O Konge, Davids Søn!

Joas.

Min elskte Moder!

(til Zacharias.)

Omfavn din Broder, kjære Zacharias!

Josabet (til Zacharias).

Fald ned for Foden af din Konge, Søn!

(Zacharias falder ned for ham.)

Joad.

(medens de omfavne hinanden.)

O værer stedse saa forenede, Børn!

Josabet (til Joas).

Du altsaa veed, hvem gav dig Livet?

Joas.

Ogsaa

Hvem uden dig mig havde rovet det.

Josabet.

Nu, Joas, tør jeg give dig dit Navn!

Joas.

Joas skal stedse elske dig som Moder

Choret.

Hvad? han — —

Josabet.

Er Joas.

Joad.

(til en Levit som træder ind.)

Sig, hvad bringer Du?

Femte Optrin.

En Levit. De Forrige.

En Levit.

Jeg veed ei hvad man raadslaaer imod Gud;
Men Krigsbasunen skralder trindt omkring
Og Blud fremglimte mellem Bannere;
Athalia maae vist sin Hær forsamle:
Til vor Undsætning er hver Adgang sværret,
Og Bjerget selv, hvorpaa Guds Tempel staaer,
Er sluttet ind af vilde Tyrier;
En af dem, spottende, lod os forstaae
At Abner, vores Haab, er lagt i Lænker.

Josabet.

O Barn, som Himlen mig omsonst gjengav!
Ak! for at frelse dig har jeg gjort alt —
Gud kommer ei ihu din Fader David!

Joad (til Josabet).

Du frygter ei for at paadrage dig
Og denne elskte Konge Herrens Vrede?
Om Gud end vilde for bestandig rive
Ham af din Favn og slukke Davids Æt,
Er du ei her paa dette samme Bjerg,
Hvor Fader Abraham foruden Knur
Sin Arm mod en uskyldig Søn oplofted',
Og lagde paa et Baal sin Alders Kraft
I lydig Tillid til Guds sikkre Løvter,
Og offred ham, med denne elskte Søn,
Sit hele Haab om en forjættet Afkom?

(til Leviternes Anførere.)

Vi maae os dele, Venner! — Ismael,
Du maae besætte Siden imod Østen!
Du Norden! du mod Vest! og du mod Syd!
Og ingen maae, ved overilet Iver,
Hvem han end er, forraade mine Planer!
Ei nogen vise sig før det er Tid!
Enhver forsvare med urokket Mod
Sin Post indtil den sidste Draabe Blod!
Os Fienden har, udi sin Blindhed, alt
Som svage Faar til Slagterbænken talt,
Og troer at træffe her kun Skræk og Klage.

(til Azarias.)

Du overalt vor Konning skal ledsage!

(til Joas.)

Og du skal kjæk for dine Mænd fremstaae,
O elskte Spire af en vældig Stamme!
Lad om din Tinding Kongesmykket bramme!
Og fald som Konning, hvis du falde maae!

(til Josabet.)

Du følge ham!

(til en Levit.)

Ræk mig hin Rustning, Søn!

(til Choret.)

Opsender fromt til Herren Uskylds Bøn!

(Alle gaae foruden Salomith og Choret.)

Sjette Optrin.

Salomith, Choret.

Choret (synger).

Kjækt, Arons Sønner, drager ud!
I Fædres Spor til Kampen iler!
Vort Haab paa Gud og eder hviler!
Kjækt, Arons Sønner, drager ud
For eders Konge, eders Gud!

Een Stemme.

Hvi dvæler nu din Vældes Arm?
Hvi tier du vor Gud saa længe?
O reis dig, Herre, i din Harm!
Din Uven monne hardt os trænge.

En anden.

Hvor er, o Jacobs Gud, din Miskundhed?
Ei du dit Folk i Nødens Stund forlader —
See, Herre, atter naadig til os ned!
Hør os, Barmhjertighedens Fader!

Det hele Chor.

Hvor er, o Jacobs Gud, din Miskundhed?

Een Stemme.

Gud, imod dig
De Onde udi Harnisk reise sig.
Saa tale de i deres blinde Ruus:
Vi ville styrte Herrens Huus;
Hans Aag skal knuses af vor Fod,
Hans Altre svømme i hans Elsktes Blod,
Og af hans Navn og af hans Ære
Ei noget Minde skal paa Jorden være!

Det hele Chor.

Hvi dvæler nu din Vældes Arm?
Hvi tier du vor Gud saa længe?
O reis dig, Herre, i din Harm!
Din Uven monne hardt os trænge.

Een Stemme.

Ak, af en herlig Fyrsterod
Du sidste Blomst saa bold,
Skal atter nu til Mord og Blod
Du rives hen med Vold?

Sig Elskte! har en Engel huld
I Vuggen skiærmet dig?
Har Gud til Liv af Gravens Muld
Dig kaldet naadelig?

En anden.

Bevar ham, Herre, ved din Miskundhed!
Ei du dit Barn for Fædres Brode hader.

Det hele Chor.

See, Herre, atter naadig til os ned!
Hør os, Barmhjertighedens Fader!

Een af Chorets Piger.

(uden at synge.)

Krigsbasunen skralder!
Fienden sig nærmer!

Salomith.

Rædsomt det gjalder!
Hvo os beskjærmer?
Lad os ilende flye
Til Helligdommens Lye!
I dens frelsende Skygge,
Der er' vi trygge!

Femte Act.

Første Optrin.

Zacharias, Salomith, Choret.

Salomith.

Hvad bringer du os, kjære Zacharias?

Zacharias.

Fordobler eders varme Bøn til Gud!
Maaskee vor sidste Time kommen er:
Til blodig Kamp Befalingen er given.

Salomith.

Og hvad gjør Joas?

Zacharias.

Han er nylig kronet:
Min Fader øste Olien paa hans Isse.

Hvor Glæden straalte fra hvert Øie, ved
At skue ham, som er fra Graven gjenkjøbt!
Man seer endnu et Mærke efter Kniven:
Nu seer man ogsaa hans trofaste Amme,
Som i en Krog af denne store Bygning
Bevogted' dette kjære Pandt, og havde
Min Moders Øine kun og Gud til Vidner;
Leviterne udøste Ømheds Taarer,
Saa Hulken blanded' sig med Frydeskrig,
Og Kongen, mild og uden Stolthed, rækked'
Sin Haand til een, og smilte til en anden,
Svor udi alt at følge deres Raad
Og kaldte alle Fædre eller Brødre.

Salomith.

Er Rygtet herom kommen udenfor?

Zacharias.

Nei endnu ikke udenfor vort Tempel;
Men Levi Børn, fordeelte troppeviis,
Besætte Portene i dybest Taushed:
De skal paa eengang alle styrte frem
Og give Løsenet: Kong Joas leve!
Ei vil min Fader at sig Kongen vover,
Men har betroet ham til Azarias.
Athalia imens, med Dolk i Haand,

Kun spotter vore Kobbermures Værn;
Hun vil med Krigsmaskiner sprænge dem
Og aander ikkun Mord og Brand. Vel har
Endeel af vore Præster raadet til
At gjemme, i det mindste, Pagtens Ark
Udi en gammel underjordisk Hvælving:
Men usle Frygt, saa har min Fader sagt,
Den Ark, der styrted himmelhøie Taarne
Og tvang Jordanen til et modsat Løb,
Der seired' over Hedningenes Guder,
Den skulde flye blot for en Qvindes Trudsler!
Min Moder ei forlader Kongens Side
Med Øiet snart paa ham og snart paa Altret,
Taus, bøjet ned af Smerte maatte hun
Vel presse Taarer af den Grummeste.
Tid efter anden favner Joas hende
Med Ømhed — — Kjære Søstre, følger mig
Og skal vor Konge doe idag, nu vel
Lad samme Lod forene os med ham!

Salomith.

Hvem banker saa med fræk og voldsom Haand?
Hvi løbe saa Leviterne omkring?
Hvi skjule de saa vaersomt deres Vaaben?
Er Templet sprængt?

Zacharias.

Forjag din Frygt, Gud sender
Os Abner!

Andet Optrin.

Abner, Joad, Josabet, Zacharias, Salomith, Ismael, to Leviter, Choret.

Joad.

Skal jeg mine Øine troe?
Hvad Vei, min Abner, har dig kundet føre
Herhid til os igjennem Fiendens Leir?
Man sagde os at Achabs onde Datter
Har, for at sikkre sine grumme Planer,
Betynget dig med ufortjente Lænker?

Abner.

Ja, hun min Iver og mit Mod har frygtet,
Men hendes Raserie gik videre:
Hun lod mig kaste i et rædsomt Fængsel;
Der vented' jeg, at efter Templets Brand,
Hun endnu tørstig efter mere Blod,

Mig vilde frie fra et besværligt Liv,
Som, da jeg overleved' mine Konger,
Forlængst min Smerte burde have endt.

Joad.

Ved hvilket Under er du sat i Frihed?

Abner.

Gud ene Kner i den Grummes Hjerte;
Hun hented' mig og sagde heel forvirret:
Du seer min Hær har Tempelet omringet;
En Hævnens Ild skal lægge det i Grus,
Din Gud kan ei forsvare det mod mig!
Dog Præsterne — men det maae skee i Hast —
Paa tvende Vilkaar kunde sig loskjøbe:
Man give med Elias i min Vold
En Skat jeg veed de have Kundskab om,
Som David samled' og betroede
Til Præsten under Tausheds Segl. Gaae, sig dem
For denne Pris jeg skaaner deres Liv!

Joad.

Hvad Raad, min Abner, troer du man bør følge?

Abner.

Saavel Kong Davids Guld, hvis det er sandt

At du en saadan Skat har i dit Værge,
Som og de Kostbarheder du har rædet
Fra denne Dronnings Gjerrighed — giv hende
Det alt! — Vil du en ureen Morderflok
Skal sloife Altret, brænde Cherubim,
Selv lægge voldsom Haand paa Pagtens Ark
Og Helligdommen med dit Blod besudle?

Joad.

Men, Abner, vil det anstaae ædle Hjerter
At udlevere et uskyldigt Barn,
Som Herren selv betroer min Varetægt,
For med hans Liv at kjøbe egen Frelse?

Abner.

Ak! Gud mit Hjerte seer! han give selv
At Dronningen et sagløst Barn forglæmte,
Og at den grumme, nøiet med mit Blod,
Kun dermed vilde Himmelen forsone!
Men hvad kan du udrette til hans Bedste?
Er han vel frelst, naar I omkomme alle?
Befaler Gud det som umuligt er?
Paa en Tyrans Befaling Moses blev
Udsat i Nilen af hans Moder, og
Var dømt til Døden fra hans Fødsel af;
Men Gud bevared' ham mod al Forhaabning

Og lod Tyrannen selv opdrage ham:
Hvem veed hvad han har forbeholdt Elias?
Maaskee han har til samme Maal bestemt ham,
Og alt bevæget til Medlidenhed
Vor Kongeslægts grusomme Morderske?
Jeg mærked', og vist Josabet det samme,
Hun nyligen blev rørt da hun ham saae,
Og hendes Vrede pludseligen daled:

(Til Josabet.)

Hvi tier du i denne Nød, Fyrstinde?
Vil du vel taale for et fremmed Barn
At Joad lader myrde uden Nytte
Dig selv, sin Søn og Levi Slægt? At Luen
Fortærer dette Sted, hvor Herren boer!
Hvad kunde du vel gjøre meer om Barnet
Var dine kongelige Fædres Ætling?

Josabet (sagte til Joad).

Du seer hans Ømhed for hans Kongers Blod —
Tal reent ud til ham!

Joad.

End er det ei Tid.

Abner.

Meer kostbar Tiden er, end du vel troer:
Imedens du betænker dig paa Svar

Er Mathan hos Athalia: han fnyser
Og skynder hart paa Løsenet til Blodbad.
See! jeg bønfaldrr dig paa mine Knæ —
Ved denne Helligdom, som du kun seer,
Det frygtelige Sted hvor Herren troner!
Lad os afbede dette første Stød,
Hvor haardt end er det Vilkaar som man byder,
Giv mig blot Tid til at faae Luft: imorgen,
Ja denne Nat jeg Anstalt føie skal
Til Templets Sikkerhed og Hævn paa Fienden.
— Men mine Taarer og min Tale seer jeg
Formaae kun svagt at overtale dig;
Din strænge Dyd ei røres kan deraf!
Nu vel! saa skaf mig da et Sværd, et Vaaben
At Abner flux mod Fienden ile kan
Og foran Templet falde som en Mand!

Joab.

Jeg giver mig. Dit Raad jeg følger, Abner!
Vi Faren maae afværge! — Det er sandt,
En af Kong Davids Skatte reddet er,
Hvis Varetægt blev mig betroet; den
Var de nedtrykte Jøders sidste Haab,
Aarvaagen har jeg den for Lyset skult;
Men da din Dronning nu forlanger den,
Skal vore Porte aabnes hende: med

En Deel af hendes Hovdinger hun komme,
Dog fjernt hun holde fra vor Helligdom
Hin vilde Hob af frække Leiesvende:
Skaan mig for Templets rædselfulde Plyndring.
Kan Born og Præster vække hendes Mistro?
Med dig bestemme hun sit Følges Antal!
Hvad nu hint frygtelige Barn angaaer,
Saa kjender jeg dit Retsind og jeg skal
I hendes Paahør sige dig hans Byrd:
See da, om han bør overgives hende,
Og dom imellem Dronningen og ham.

Abner.

Frygt ei! jeg være skal ansvarlig for ham,
Og iler nu til hende, som mig sendte.

Tredie Optrin.

Joad, Josabet, Zacharias, Salomith, Ismael, to Leviter, Choret.

Joad.

O Gud, nu er din Stund — dit Bytte kommer!
Hør, Ismael!

(han taler sagte til ham.)

Josabet.

Almægtige, lad Blindhed
Tilslore hendes Øine, som da du
Beroved' hende Frugt af hendes Udaad,
Og skjulte dette Offer i min Barm!

Joad.

Saa gaae, min Ismael, og spild ei Tid,
Men følg nøiagtig disse Forholdsregler,
Og fremfor alt, saasnart hun nærmer sig,
Lad Roe og Taushed herske trindt omkring.
Bereder, Børn, for Joas flux en Trone;
Han komme, fulgt af vore tappre Skarer;
Lad ogsaa komme hans trofaste Amme —
Og du, Fyrstinde, stands din Taareflod!
(til en Levit.)
Naar denne Dronning i sin Hovmods Ruus
Har Tærskelen betraadt af Herrens Huus
For ei at skulle vende meer tilbage,
Da pludselig lad Krigsbasunen brage
Og sprede Rædsel udi Fiendens Leir!
Kald hele Folket kjækt til Kamp og Seir
For Konning Joas som dem Gud gjengav
Og frelste vældigen fra Død og Grav!
Han kommer!

Fjerde Optrin.

De Forrige, Joas, bevæbnede Præster og Leviter, Choret.

Joad.

Hellige og tappre Mænd!
Omringer dette Sted, men lønligen:
Tillad min Omhu eders Mod at lede.
Flux, naar min Stemme kalder, værer rede!
(alle skjule sig.)
Jeg troer det Haab er, Konge, dig tilladt:
At see din Uven for din Fod saa bradt!
Hun som forfulgte dine spæde Aar,
Med samme Hu snart midt iblandt os staaer —
Men ei du frygte bendes vilde Trods:
See! Hævnens Engel vaager her med os!
Stig paa din Trone, og — — men Porten aabnes,
Lad dette Forhæng skjule dig et Lidet.
(han drager et Forhæng ned og siger til Josabet)
Du skifter Farve?

Josabet.

Kan jeg uden Frygt
See Mordere at strømme ind i Templet?
Hvad? seer du ikke hvilket talrigt Følge — —

Joad.

Jeg seer at Herrens Tempel lukkes til —
Alt er i Sikkerhed.

Femte Optrin.

Athalia, Joas (skjult bag Forhænget) Joad, Josabet, Abner og Dronningens Følge.

Athalia (til Joad).

Saa, er du der
Forfører! du fordærvelige Rænkesmed
Som sætter kun dit Haab til Opror, og
Er Kongemagtens dødelige Fiende!
Du stoled' jo saa sikkert paa din Gud —
Er du nu vaagnet af din falske Drom?
Han giver i min Vold dit Liv, dit Tempel.
Paa Altret hvor du offrer burde jeg — —
Dog, jeg vil nøjes med det gjorte Tilbud;
Belav dig strax paa at udføre det!
Hvor er hint Barn og Skatten som jeg venter?

Joad.

Paa Stedet skal du vorde tilfredsstillet,
Jeg vil paa een Gang vise dig dem begge.

(Forhænget drages op. Man seer Joas paa hans Trone. Hans Amme er paa Knæ ved hans høire Side; Azarias staaer ved hans venstre med draget Sværd; nær ved ham knæle Zacharias og Salomith paa Tronens Trin; forskjellige Leviter ere opstillede paa begge Sider med Sværd i Hænde.)

Staae frem du vore Kongers ægte Blod!
Du kjender, Dronning, Davids rette Arving?
Dog i det mindste Mærket af din Dolk?
Der er din Konge, Ochozias's Søn!
Erkjender alle, Joas, eders Konning!

Abner.

Gud!

Athalia (til Joad).

Falske!

Joad.

Seer du denne tro Jodinde,
Hvis Bryst han died', som du vel erindrer!
Ved Josabet han frelstes fra din Blodtørst:
Guds Tempel modtog, Gud bevared' ham —
See her, alt hvad jeg har af Davids Skatte!

Athalia.

Forræder! ei skal dit Bedrag ham baade!
Frier mig, Soldater, fra et ukjert Syn!

Joas.

I Herrens Stridsmænd, værger om vor Konge!
(her aabnes Baggrunden af Theatret; man seer
det Indre af Tempelet, og bevæbnede Leviter
komme ind fra alle Sider paa Skuepladsen.)

Athalia.

Hvor er jeg! Ha Forræderie! — o Vee!
Omgivet rundt af fiendtlige Vaaben!

Jaad.

Omsonst du seer dig om, du kan ei undflye!
Og Gud har trindt omkring indsluttet dig:
Han, som du trodsed', gav dig i vor Haand,
Og kræver Regnskab for det Blod du udgjød.

Athalia.

Ha! Skræk har lammet mine feige Mænd!
(til Abner.)
I hvilken Snare har du ført mig, Falske!

Abner.

Ved Himlens Gud — —

Athalia.

Vort med din Gud, Forræder!

Hævn mig!

Abner.

(kaster sig for Joas's Fødder.)

Paa hvem? paa Joas? paa min Konge!

Athalia.

Han Joas? han din Konge? Usle! end
Er' I beleirede af al min Hær:
Jeg hører høie Skrig som kalder mig;
Man kommer til min Hjelp. Skjælv, frække Skare!

Sjette Optrin.

Ismael, de Forrige.

Ismael (til Joad).

Frit Templet er og har ei Fiende meer;
Den Fremmede er flygtet, Folket roligt;
Som Røg i Luften spredes hen af Vinden
Har Herrens Røst forjaget denne Hær.

Leviterne fra Templets høie Mure
Har udraabt Ochozias's Søn, fortalt
Hvorlunde han blev frelst fra Morderdolk,
Og Achabs Datter hildet udi Snaren.
Paa samme Tid Basunen skingrede,
Og disse Toner og de høie Skrig
Slog' hendes Leir med samme Rædsel, som
Da Gideon adspredde Midians Hære.
De Tyrier bortslængte Skjold og Sværd
Og gav' sig først paa Flugten, hver sin Vei;
Vel flygted' ogsaa nogle rædde Jøder,
Men alle øvrige, med Tak til Gud,
Har lydelig erklæret sig for Joas.
Det hele Folk er enigt: Qvinder, Børn
Og Oldinge omfavne rørt hinanden,
Velsigne Herren og den som han sender,
Lovsynge den opstandne David's Søn.
Baal er afskyet i Jerusalem,
Hans Tempel, det vanhellige, er sprængt:
Mathan er myrdet.

Athalia.

Jødegud, du seirer!
Ja, det er Joas: ei jeg tvivle kan!
Jeg kjender Stedet hvor min Dolk ham ramte:
I ham jeg skuer Ochozias selv —

Saa ligner han den mig forhadte Slægt!
Ja! David over Achab triumpherer:
Du, grumme Gud, har ene ledet alt!
Med let opnaaet Hævn du smiggred mig,
Og skabte Strid og Opror i mit Indre;
Snart vakte du min Medynk for et Barn;
Snart blænded' mig med din den rige Skat,
Som jeg for Rov og Brand har villet frelse.
Han herske da, din elskte Søn, dit Værk!
Og for sit nye Kongedom at stemple
Han støde Kniven strax udi min Barm!
Hør! hvad hans Moder døende ham ønsker —
Hvad? ønsker? nei! jeg haaber sikkert, at
Ulydig mod dit Aag, træt af din Lov,
Tro Achabs Blod, det han af mig modtog,
Han ogsaa ligne skal min Æt, og som
Vanslægtet Søn af min højtelskte David,
Nedtræde dig i Støv og hævne saa
Athalia, og Achab, Jesabel!

(hun gaaer, Leviterne følge hende.)

Joad.

Man føre hende strax af Templet ud
At Herrens Huus skal ei vanhelliges.
Trofaste Hævnere af vore Konger,
Lad hendes Død forsone deres Blod!

Hvis nogen fræk forsvarer hendes Sag,
Det skarpe Sværd opofre ham med hende!

Syvende Optrin.

Joas, Joad, Josabet, Abner og de Forrige.

Joas (som er stegen ned af sin Trone).

Gud! du som seer mit rorte Hjerte nu,
Afvend Forbandelsen fra mig! Tillad
Ei nogensinde at den opfyldt vorder!
Lad Joas døe, før han forglæmmer dig!

Joad (til Leviterne).

Kald Folket sammen for at see sin Konge!
Det komme at fornye ham sin Tro!
Og Konge, Præster, Folk, med Tak og Fryd,
Vi vil' vor Pagt med Jacobs Gud bekræfte,
Og, fromt erkjendende vor Syndeskyld,
Forpligte os til ham med nye Eeder!
Hos Kongen, Abner, gjentag du din Plads!

Ottende Optrin.

En Levit, de Forrige.

Joad (til Leviten).

Sig! Er den Ondes Straf fuldbyrdet nu?

Leviten.

Ja, Sværdet har sat hendes Udaad Grændse:
Jerusalem saa længe undertrykt,
Befriet nu fra hendes grumme Aag,
Med Fryd har skuet den Forhadtes Blod.

Joad.

Af denne skrækkelige Retfærdsdom
Lær, unge Konning, og forglæm det aldrig:
At Herren dømmer Jordens Konger strængt,
Er Uskylds Hævner, Faderloses Fader!
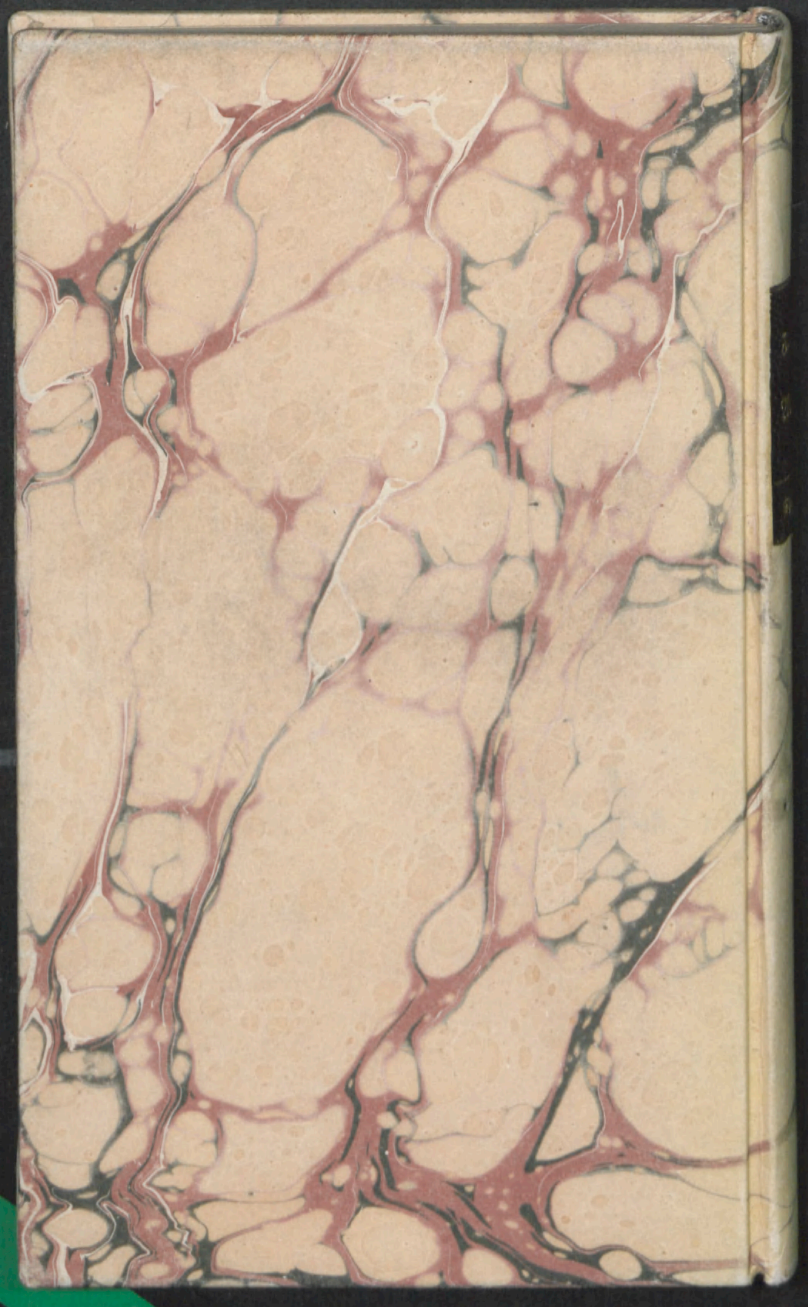
8